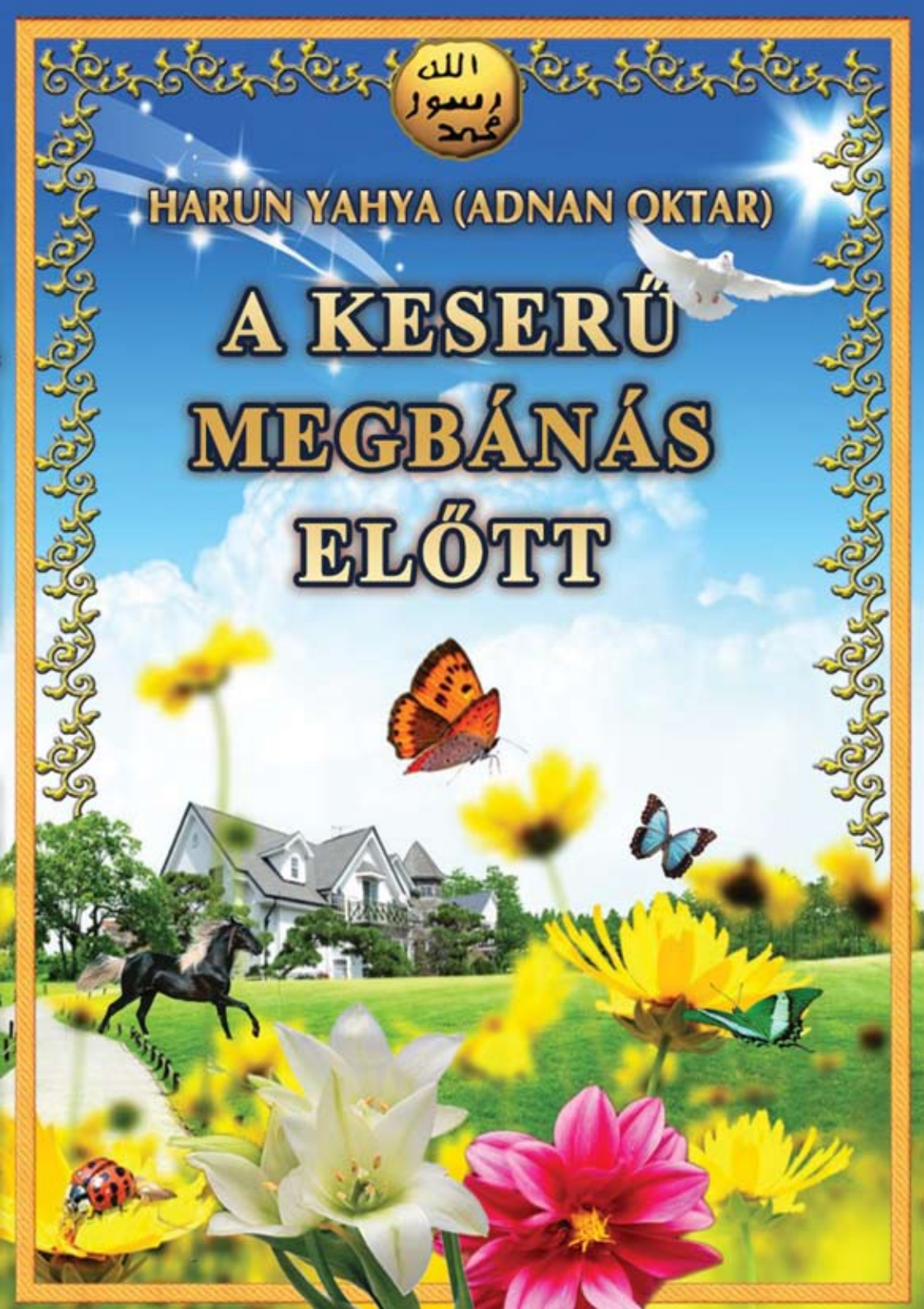

اللَّهُ
رَسُولُهُ
عَمَدٌ

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

A KESERŰ
MEGBÁNÁS
ELŐTT

A SZERZŐRŐL: Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja írásait, Ankarában született 1956-ban. Az 1980-as évektől kezdve napjainkig, számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Emellett, rendkívül jelentős erővel leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és Egyedülvalóságán vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

A szerzőnek a mai napig 73 különböző nyelven több, mint 300 munkája jelent meg, és külföldön is széles olvasótábor követi munkásságát. Isten engedelmeivel, Harun Yahya munkássága eszközzé válhat, amelynek segítségével a XXI. század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
عَمَدٍ

GLOBAL PUBLISHING

Kayıřdađı Mah. Deđirmen Sokak No: 3

Atařehir - İstanbul / Turkey

Tel: (+90 216) 660 00 59

www.harunyahya.com

www.harunyahya.tv

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

A KESERŰ MEGBÁNÁS ELŐTT

(A próféta) Azt mondta: „Uram! Segíts nekem,
mivel hazugsággal vádolnak!” (Allah) azt mondta:
„Hamarosan megbánást éreznek.”
(Korán, 23:39-40)

A SZERZŐRŐL

A szerző Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja könyveit, Ankarában született 1956-ban. Általános és középiskolai tanulmányait Ankarában végezte, majd az isztambuli Mimar Sinan Egyetemen szépművészetet, az Isztambul Egyetemen pedig filozófiát tanult. Az 1980-as évek óta számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Harun Yahya neve olyan írónak ismert, aki rendkívül jelentős könyvekben leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között. Írói álneve a Harun (Áron) és a Yahya (János) nevekből adódott, a két próféta emlékére, akik a hitetlenség ellen küzdöttek. A szerző könyveinek borítóján ott látható Mohamed Próféta (béke legyen vele) pecsétje, ami szimbolikus értelemmel bír a könyvek tartalmát illetően. A pecsét a Koránt jelképezi, Allah utolsó Könyvét, az utolsó Szavát az emberiséghez, és Prófétánkat (béke legyen vele), aki az emberekhez küldött utolsó próféta. A Korán és a Szunna vezetését követve Harun Yahya fő célja, hogy a hitetlen filozófia utolsó érveit is megdöntse, és övé legyen az „utolsó szó”, teljesen elnémtva a vallás ellen felhozott kifogásokat. A Próféta (béke legyen vele) Pecsétje, aki a bölcsesség és erkölcsi tökéletesség legmagasabb fokát érte el, ezt a szándékot szimbolizálja.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

Harun Yahya műveit szívesen olvassák a világ számos országában, Indiától Amerikáig, Angliától Indonéziáig, Lengyelországtól Boszniáig, Spanyolországtól Brazíliáig. Könyvei hozzáférhetők angol, francia, német,

olasz, portugál, urdu, arab, albán, orosz, szerb-horvát, ujur török és indonéziai nyelven is.

A nagy népszerűségnek örvendő könyvek számos embernek alapozták meg az Istenbe vetett hitét, másokét pedig elmélyítették. A gondolataiban rejlő bölcsesség és az egyszerű, könnyen érthető stílus különös hangulatot kölcsönöz ezeknek a könyveknek, ami azonnal megragadja az olvasót. A könyveket a hatékonyság, a határozott eredmények és a megcáfolhatatlanság jellemzi. Valószínűleg, hogy aki végigolvas egyet, és valóban el is gondolkodik rajta, az továbbra is komolyan hihetne bármilyen materialista, ateista, hitetlen filozófiai rendszerben. Vagy ha mégis, az csak érzelmi alapon képzelhető el, hiszen ezek a könyvek alapjaikban cáfolják meg a materialista elméleteket. Harun Yahya könyveinek köszönhetően minden materialista filozófia vereséget szenved.

Kétségtelen, hogy mindez a Korán bölcsességéből és fényéből származik. Harun Yahyában nincs személyes büszkeség, csak szolgálni szeretne, segíteni abban, hogy az emberek megtalálják az Istenhez vezető utat. A könyvek kiadása nem anyagi haszon érdekében történik.

Mindezeket a tényeket figyelembe véve azok, akik arra biztatják az embereket, hogy olvassák ezeket a könyveket, amelyek felnyitják a szív szemeit, és hozzájárulnak ahhoz, hogy Isten még elkötelezettebb szolgálói legyenek, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tesznek.

Mindamellett, ahogy ez már korábbi tapasztalatokból is bebizonyosodott, csak időpocsékolás lenne olyan könyveket népszerűsíteni, amelyek zűrzavart teremtenek az emberek fejében, ideológiai káoszhoz vezetnek, és nem oszlatják el a szív kétségeit. Ilyen hatásokkal azok a könyvek bírnak, amelyek a hangsúlyt inkább a szerző irodalmi érdemeire helyezik, mint arra a nemes célra, hogy megóvják az embereket hitük elvesztésétől. Akik kételkednek ebben, egyértelműen láthatják, hogy Harun Yahya egyetlen célja az, hogy a hitetlenséget legyőzze, és a Korán erkölcsi elveit terjessze. A sikere, a hatása és a fontossága egyértelműen megmutatkozik az olvasó meggyőződésében.

Egyvalamit mindenképpen szem előtt kell tartani: a folyamatos konfliktusok, kegyetlenség, és minden megpróbáltatás, amiben a muszlimoknak részük van, a hitetlenség ideológiájára vezethető vissza. És csak akkor vethetünk véget nekik, ha a hitetlenség ideológiáját győzzük le, és megbizonyosodunk arról, hogy mindenki tud a Teremtés csodáiról és a Korán erkölcséről, és aszerint tud élni. Ha a világ mai állapotát nézzük, amely az erőszak, korrupció és agresszió lefelé tartó spiráljába kényszeríti az embereket, egyértelművé válik, hogy ezt a szolgálatot minél hamarabb és minél hatékonyabban el kell végezni, különben már késő lehet.

Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Harun Yahya könyvei vezető szerepet vállaltak fel ebben. Isten engedelmeivel, ezek a könyvek eszközzé válhatnak, amelyek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

AZ OLVASÓHOZ

Ebben a könyvben és egyéb műveinkben is különös hangsúlyt kap az evolúciós család, ennek oka pedig az, hogy ez az elmélet mindenféle vallásellenes filozófia alapja lett. A darwinizmus, amely tagadja a Teremtést s ezáltal Isten létezését, 140 éven keresztül rengeteg embert fordított el a hittől, vagy legalábbis kétségek közé taszította őket. Ezért nagyon fontos hitbéli feladat, hogy megmutassuk, ez a teória hazugság. Alapvető szolgálattétel, hogy minden emberhez eljuttassuk ezt a lényeges információt. Talán lesz olyan olvasónk, akinek csak egyszer lesz lehetősége arra, hogy valamelyik könyvünket elolvassa. Ezért úgy látjuk helyénvalónak, ha minden könyvünkben, még ha csak vázlatosan is, helyet adunk ennek a témának.

Egy másik dolog, amire fel kell hívnunk a figyelmet, a könyvek tartalmával kapcsolatos. Az író minden munkájában a Korán segítségével világítja meg a hitbéli kérdéseket, és arra hívja az embereket, hogy tanulmányozzák és integrálják életükben Isten szavait. Világosan megmagyaráz minden kérdést, ami Isten jeleivel kapcsolatban felvetődik, olyan módon, hogy ne maradjon semmi kétség és kérdőjel az olvasó fejében.

A könyvek tiszta, egyszerű és gördülékeny stílusa lehetővé teszi, hogy héttől hetvenhét éves korig mindenki könnyen megértse őket. Hatásos és egyszerű stílusú könyvek, melyek ugyanakkor az „egy szuszra” elolvashatóság kritériumának is megfelelnek. Még azok is, akik határozottan elutasítják a vallást, kénytelenek elismerni, hogy a könyvek tartalma igaz, hiszen hatással vannak rájuk a tények, amelyeket az írások felsorolnak.

A könyvet, amit Ön a kezében tart, nemcsak egyedül, hanem másokkal együtt, kölcsönös beszélgetés keretében is forgathatják az olvasók, akárcsak az író egyéb műveit. Akik hasznos információkra szeretnének szert tenni ezekből a kötetekből, igény szerint csoportban is olvashatják őket, megbeszélhetik a felmerülő kérdéseket, gondolatokat és tapasztalatot cserélhetnek.

Az is óriási szolgálat, ha valaki segít, hogy ezek a könyvek, amelyek kizárólag Isten meglegedéséért íródtak, másokhoz is eljussanak és közreműködik abban, hogy mások is megismerjék, elolvassák őket. Hiszen az író minden munkája rengeteg értékes információt tartalmaz és rendkívül meggyőző. Ezért az, aki a vallásról akar mesélni, a legnagyobb hatást akkor éri el, ha másoknak is javasolja ezeknek a könyveknek a tanulmányozását.

Ezek a munkák, más szerzők műveitől eltérő módon, mellőzik az író személyes meggyőződését, a kétséges forrásokra támaszkodó magyarázatokat, nem találkozunk bennük szakrális témákat sértő viselkedéssel, tiszteletlen, figyelmetlen hangnemmel, sem pedig elszomorító, kétséget és reménytelenséget ébresztő stílussal.

TARTALOM

BEVEZETŐ.....	8
AZ EVILÁGI MEGBÁNÁS	11
A KESERŰSÉG KEZDETE AZOKNAK, AKIK TAGADJÁK AZ IGAZSÁGOT: A HALÁL	23
AZ ELSZÁMOLÁS NAPJÁNAK KESERŰSÉGE.....	32
A POKOL KESERŰSÉGE.....	40
HOGYAN MENEKÜLHETÜNK MEG ETTŐL A KESERŰSÉGTŐL?.....	60
AZ EVOLÚCIÓ CSAPDÁJA	63

BEVEZETŐ

A világban az ember időnként fájdalommal, gondokkal szembesül, mind anyagi téren mind pedig lelkileg. Létezik egy érzés, amely olyan erős, hogy semmilyen fizikai fájdalomhoz nem hasonlítható s az ember lelkére óriási súlyként nehezedik. Ez az érzés az, amikor „megbánunk valamit”.

A megbánásnak két különböző formája van. Teljesen más-ként érzik ezt át azok az emberek, akik hisznek Istenben és azok, akik hitetlenek... Ez a két érzés kicsit sem hasonlít egymáshoz.

A hívők olyan emberek, akik bizonyosak abban, hogy minden esemény Isten engedélyével és tudtával történik. Tudják, hogy bármivel szembesülnek, az Isten akaratából történik. Ezért egyik legfontosabb tulajdonságuk az alázat. A hívő alázatos, akkor is ha nehézség sújtja, akkor is ha nagyon nyugodt körülötte az élet, akkor is ha olyan hibát követ el, amit egyáltalán nem szeretett volna. Ha helytelenül viselkedik, azonnal megbánja, amit tett és reméli, hogy Isten meg fog neki bocsátani. Ezért életét nem nyomasztják sokáig a problémák és nem is keseredik el. Ha lelki-furdalást érez valami miatt, az arra ösztönzi őt, hogy hibáit kijavítsa, bűnbánatot tanúsítson és ne kövesse el újra ugyanazt a hibát. Vagyis bűnbánata annak eszköze, hogy csiszolja saját magát, pótolja hiányosságait. Sosem csügged el és nem kerül nyomasztó lelkiállapotba, nem csökken lelkesedése, igyekezete és hite, nem kerülgetik sugallatok és nem válik depresszióssá.

Ami pedig azoknak az embereknek a bánkódását illeti, akik nem hisznek Istenben, az ő szomorúságuk rendkívül nyomasztó és hosszantartó. Mivel nem alázatosak, a nehézségek, amik-

kel szembesülnek, a hibák, melyeket elkövetnek óriási nyugtalanságot eredményeznek bennük. Életük során számtalan helyzetet illetően a „bárcsak” szó kíséri őket; „bárcsak ne tettem volna meg”, „bárcsak ne mondtam volna”, „bárcsak ne mentem volna el”...

Ennél fontosabb azonban, hogy sokkal nagyobb szomorúság várja őket a Túlvilágon, mint amivel itt, az evilági életben találkozhatnak. Akik az evilágon eltaszítják maguktól a vallást, azok a Túlvilágon minden pillanatot bánni fognak, amit itt tévelygésben töltöttek. Hiszen az evilági életben rengeteg figyelmeztetést kaptak, nagyon sokszor hívták őket a helyes útra. Mérhetetlenül sok idejük lett volna elgondolkodni és ráatalálni az igazságra. Ők azonban sosem figyeltek ezekre a pillanatokra, nem hallgattak az intő szóra és miközben úgy éltek, mintha az evilági élet sosem érne véget, megfeledeztek a Túlvilágról. Csakhogy a Pokol közelségében már nem lesz lehetőségük visszatérni és jóvátenni, amit elmulasztottak. Isten a Koránban így írja le ezeknek az embereknek megbánással teli szavait:

Mi közeli büntetéstől intünk benneteket: egy olyan naptól, amikor az ember meglátja, hogy mit küldött előre a keze, és a hitetlen azt mondja: „Ó, bárcsak por lennék!” (Korán, 78:40)

Ha látnád (őket), amint (majdan) a tűz fölé állítatnak és azt mondják: „Bárcsak visszaadatnánk (az életnek) újra! Nem hazudtolnánk meg akkor Urunk jeleit és hívők lennénk!” (Korán, 6:27)

És azt mondják: „Ha hallgattunk volna (az intésre), vagy éltünk volna az eszünkkel, nem lennénk a Pokol tüzére kárhozottak.” (Korán, 67:10)

Ennek a könyvnek a célja, hogy figyelmeztesse az embereket arra a napra, amikor olyan nagy megbánásban lesz részük, hogy inkább a földdel válnának egyenlővé és amikor majd azt mondják: „bárcsak éltünk volna az eszünkkel, bárcsak ne hazudtunk volna meg Urunk jeleit, bárcsak figyeltünk volna arra, amivel intettek bennünket, bárcsak ...”, továbbá az, hogy felhívja az embereket, éljenek Istenért, amíg még lehetséges a jóvátétel. Ne feledjék, hogy azon a napon senkinek nem használ majd a másik sajnálkozása és nem menti meg őt Isten büntetésétől. Ezt csak úgy lehet elkerülni, ha az ember átadja magát Istennek, ameddig még van erre ideje és úgy él, ahogyan Ő megparancsolta.

Ez a könyv emlékeztetés a Túlvilág büntetésére, ami ellen sehol nem lesz oltalom, ami elől nem lehet menekülni és egyben hívás Isten útjára. Urunk a Koránban így emlékeztet erre az igazságra:

Hallgassatok Uratokra, mielőtt eljön egy olyan nap, amelyet Allah (immár) nem hárít el! Azon a napon nem lesz hely, ahol menedéket találnátok és nem lehet tagadnotok. (Korán, 42:47)

AZ EVILÁGI MEGBÁNÁS

*És forduljatok megbánóan Uratokhoz és ves-
sétek alá magatokat Néki, mielőtt még a bün-
tetés meglep benneteket. Akkor már nem segít
rajtatok senki. És kövessétek a legjobbat
abból, ami leküldetett hozzátok a ti Uratoktól,
mielőtt még a büntetés váratlanul meglep ben-
neteket, úgy, hogy nem is veszitek észre.
(Korán, 39:54-55)*

Amikor az ember élete veszélybe kerül, „lelki szemei” előtt hihetetlen gyorsasággal kezd peregni, amit addig átélt. Az ember átértékeli egész életét és egyenként sorra veszi a dolgokat, amiket földi élete során tett. Ha nem végzett jó cselekedeteket az evilágon, ha nem követte Isten vallását, mérhetetlen megbánást fog érezni. Mert mindazon igazságok, amelyekkel nem gondolt evilági élete során, hirtelen nagyon is élesen és nyilvánvalóan jelennek meg. Talán életében először, tudatosul benne, hogy a halál valóban nagyon közel van. Átgondolja és megérti, hogy az evilágon nem élt úgy, hogy kiérdemelné a Paradicsomot, és hogy bánata ennek következménye. Tudatosul benne, hogy hálátlanul viselkedett Istennel szemben és lelkiismeret meg súgja neki, hogy ez nem is fog viszonzás nélkül maradni. Olyan erős félelem kezdi nyomasztani, amit addig a pillanatig sosem érzett. Felfogja, hogy ebből a helyzetből csakis Isten fogja őt megmenteni. Megígéri, hogy ha megmenekül, sosem fogja elfelejteni ezt a pillanatot, hálátelt lesz Istennel szemben, és ezen igazságoknak megfelelően rendezi majd be hátralévő életét. Fohászában könyörögve

kéri Istent, hogy mentse meg őt a szorongattatástól. Csak hadd meneküljön meg és hadd legyen lehetősége az életben maradásra...

Vannak azonban olyan emberek, akik nem tartják be Istennek tett ígéretüket, miután elmúlt tőlük a veszély. Abban a pillanatban, ahogy Isten megmenti őket, megint úgy viselkednek, mint annak előtte. A megbánás és alázat, amit éreztek, hirtelen korábbi hálátlanságuknak adja át a helyét. Rögtön elfelejtik azokat az igazságokat, amiket a halál torkában gondoltak és értettek meg. Újra biztonságban érezvén magukat a veszélytől, hátat fordítanak Istennek, mintha nem is ők lettek volna azok, akik Hozzá fohászokdtek és akik megbánást tanúsítottak. Ott folytatják az életüket, ahol abbahagyták, talán még jobban kötődnek az evilághoz, mint azelőtt. Isten a Koránban a következő példákat hozza ezeknek az embereknek a lelkiállapotára:

Ő az, Aki utaztat benneteket a szárazföldön és a tengeren. Amikor aztán a hajókon vagytok, s azok jó széllel futnak velük s ők örvendeznek efölött, viharos szél támad rájuk, s hullámok jönnek mindenfelől ellenük, és amikor úgy hiszik, hogy (mindenhonnan) körülvétettek, fohászolni kezdenek Allahhoz úgy, hogy vallásukban őszintének mutatkoznak Iránta: „ha megmentesz minket ettől, bizony hálásak leszünk a hálásak között!” Miután azonban megmentette őket, rögtön jogtalanul erőszakot követnek el a földön. Ó emberek! A féktelenségetek csupán önmagatok ellen (fordul). Az evilági élet múlandó örömei után Hozzánk lesz majd visszatérésetek. Mi pedig közölni fogjuk veletek, hogy (az evilágon) mit cselekedtetek. (Korán, 10:22-23)

Ha balsors sújt benneteket a tengeren, bizony, eltűnnek

azok, akiket Rajta kívül imádtok. Ám miután kimentett benneteket a szárazföldre, elfordutok. Az ember hálátlan! Biztosak vagytok abban, hogy nem sülyeszti el alattatok a földet, vagy nem küld rátok kőzáporral vemhes vihart? És akkor nem lelték senkit, aki benneteket gyámolítana. (Korán, 17:67-68)

Az áják figyelemfelkeltőek; vajon az ember bizonyos abban, hogy egy ilyen helyzet után nem éri őt hasonló vagy teljesen más veszély? És ha igen, biztos abban, hogy túl fogja azt élni? Természetesen ebben senki sem lehet biztos. Ha újra megmenekül, az sem változtat azon, hogy ha elérkezik a számára kijelölt idő, biztosan meg fog halni. Ugyanez a megbánás keríti majd hatalmába, de akkor már hiába.

Amiről itt meséltünk, az gyakorlatilag minden embert jellemez, akinek a vallás nem játszik szerepet az életében. Isten a Koránban így tudatja velünk, milyen helyzetben vannak ezek az emberek:

És ha valami kár éri az embert, akkor fohászkodik Hozzánk fektében, ültében vagy álltában. Miután azonban elhárítottuk róla a bajt, továbbmegy, mintha nem is fohászkodott volna Hozzánk a baj miatt, ami érte. Eképpen mutatkozott csábítónak a mértéktekeneknek, amit cselekedtek. (Korán, 10:12)

És ha valami ártalom éri az embereket, Urukhoz fohászkodnak őszinteséget mutatva. Aztán amikor irgalmát ízeleteti meg velük, akkor hirtelen egy részük társít az Ura mellé. (Korán, 30:33)

Mint látjuk, az áják olyan emberekről szólnak, akik csak akkor fordulnak Istenhez, amikor valami nehézség sújtja őket.

Aztán ha megmenekülnek, azonnal elfelejtik, mit ígértek Istennek és hálátlanná válnak. Ebből is látszik, hogy megbánásuk a pillanatnyi veszélyből fakadt.

Ezzel szemben, ahogy a könyv elején említettük, a hívők bűnbánata nem ilyen. Ők őszinték, tetteikből levonják a tanulságot. A valódi megbánást nem lehet egy pillanat múlva elfelejteni. Olyan érzés az, amely cselekvésre ösztönöz, sőt olykor az emberben gyökeres változásokat hozhat. Aki őszinte megbánást érez a szívében, az életének további részét Isten tetszését keresve éli le és reménykedik abban, hogy Isten elnéző és megbocsátó lesz vele. Soha nem tér vissza régi viselkedéséhez még akkor sem, ha megváltoznak a körülmények vagy más lehetőségek nyílnak előtte. Hiszen tudja, hogy ekkora hálátlanság csak kárt okozna neki – ezt Isten közli is a Koránban.

A hajón utazók viselkedése, akikről az ájában szó van, tanulságos története a Koránnak, minden ember számára. Mert a hálátlanságra való hajlam minden ember szívében ott él. Mindenkinek óvakodnia kell ettől a negatív tulajdonságtól és okulva ezeknek az embereknek a példáján, őszintén számot kell vetnie a lelkiismeretével. És így kell gondolkodnia:

„Ha én szembesülnék egy hasonló helyzettel, vajon milyen reakciót váltana ki belőlem, hogyan viselkednék? Mik azok a dolgok, amiket bánnék és mire tennék ígéretet Istennek, hogy megváltoztatom magamban, ha elhárítja tőlem a veszélyt? Mi mindenről mondanék le, és miről határoznam el, hogy onnantól kezdve őszintén betartom?”

Az embernek nem kell veszélyben lennie ahhoz, hogy elgondolkodjon ezeken a dolgokon és helyes döntést hozzon. De azzal sem kell áztatnia magát, hogy vele úgysem történik ilyesmi. Az

az ember, aki ma úgy gondolja, ilyen helyzetbe soha nem fog kerülni, talán hamarosan átél valami hasonlót. De az is lehet, hogy élete végéig nem fog vele ilyesmi megtörténni. Egy biztos, amikor eljön a számára elrendelt óra, hirtelen maga mellett találja a halál angyalait. És amikor látja, hogy a halál valóság, biztosan lesz miért bánkódnia, ha nem élt Isten tetszésének megfelelően.

Ahhoz, hogy az ember elkerülje a szomorúságot az evilágon és az örökké tartó Túlvilágon, egyetlen dolgot kell tennie: Isten felé kell fordulnia. Tőle kell félnie és azoknak a parancsoknak kell engedelmeskednie, amiket Ő a Koránban megszabott. A halál nagyon közel van. Ezért az embernek semmiképpen sem szabad halogatnia az ügyeit, türelemmel és kitartással kell elvégeznie azokat a dolgokat, amiket őszintén elhatározott. Istenhez való közelsége és Istennel szemben tanúsított őszintesége pedig olyan mértékű kell legyen, mint azé az emberé, aki a szerencsétlenség és veszély pillanatában tiszta szívvel fordul Urához. Egész élete során ez a közelségérzet és ez az őszinteség legyen a szívében. A legfontosabb dolog, amiről nem szabad megfélemednie, a következő: az evilági élet valódi célja az, hogy az ember Istennek olyan szolgája legyen, akivel Ő elégedett. Minden ami ezen kívül van, a sikerek, amiket elért, a javak, amiket birtokol, a család, a környezet, a pozíció csak egy-egy eszköz, hogy az ember közelebb kerüljön Istenhez. Mindezt azért kapta, hogy hálát adjon értük Istennek, Hozzá forduljon. Ha ezt elfelejti vagy szem elől téveszti és céljainak tesz meg azt, ami csak eszköz, minden, amit az evilágon elér – hacsak Isten másképpen nem akarja – kárba vész. Az evilági múlandó dolgok semmit sem használnak majd nekik az Utolsó Napon. Isten az egyik ájában így beszél ezeknek az

embereknek a csalódottságáról:

Mondd: „Hírt adjunk neked, kik azok, akik munkálkodásuk révén a leginkább kárvallottak lesznek? Igyekezetük tévúton járt az evilági életben, noha ők úgy gondolták, hogy helyesen cselekszenek. Ők azok, akik nem hisznek Uruk jeleiben, s abban, hogy találkozni fognak veled. Az ő tetteik hiábavalóak, és a Feltámadás Napján nem állítunk súlyt nekik (tetteikért a serpenyőbe). (Korán, 18:103-105)

Ha az ember evilági viselkedésével és erkölcsével elnyeri Isten tetszését, Isten megvédelmezi őt ezen a világon és a következőn. Ha azonban elszalasztja ezt a lehetőségét, a halál angyalainak közeledtekor megérti, hogy már nem teheti jóvá ezt a hibát, s Isten akarata szerint örök keserűség fogja gyötörni. Isten a Koránban így tárja elének azoknak az embereknek a szavait, akik az Ő színe előtt állva bánják majd, amit tettek:

Azt mondja: „Bárcsak előreküldtem volna valamit a (majdani) életem számára!” (Korán, 89:24)

És a gyümölcsseit pusztulás vette körül. És reggelre kelve (megbánásában és bánatában) kifordította a tenyerét amiatt amit ráköltött, mert (a kert) romokban hevert, és azt mondta: „Bárcsak ne társítottam volna senkit az én Uram mellé!” (Korán, 18:42)

Azon a napon a vétkes az öklét harapdálja (és) azt mondja: „Bárcsak a küldöttel választottam volna utat!” (Korán, 25:27)

Aki nem szeretne szégyenkezni tettei miatt és nem szeretne ilyen keserűen ezeket mondani, annak most azonnal felelnie kell Teremtője hívó szavára és úgy kell folytatnia az életét, ahogyan azt Isten elvárja tőle.

Az evilági lelkiismeretfurdalásból vonjuk le a tanulságot

Az evilág nagyon fontos lehetőség, amely azért teremtett az ember számára, hogy a tökéletes és végtelen Paradicsomi életet elnyerhesse általa. Azok az emberek, akik nem használják ki e lehetőségüket és távol tartják magukat a vallástól, ahogy már előbb említettük, minden egyes pillanatot bánni fognak, amit az evilágon töltöttek, ha meglátják a Túlvilági büntetést. Hiszen az evilágon őket nagyon sokszor intették, tudomást szerezhetek a Paradicsom és a Pokol létezéséről. Azt is tudatták velük, melyik viselkedésformának mi lesz az eredménye.

Isten még itt ebben a világban megmutatja az embernek, milyen a megbánás érzése, még mielőtt elérkeznénk ahhoz a naphoz, amely vissza nem fordítható. Bizony, az emberek Isten akaratára szerint átélik ezt az érzést, hogy elgondolkozzanak és még haláluk előtt észrevegység az Igazságot. Mindezzel együtt, a bűnbánóknak határidőt szab ki arra, hogy hibáikat, helytelen viselkedésüket kijavítsák. Minden embernek még itt a Földön megvan a lehetősége arra, hogy életét úgy irányítsa, ahogyan az a Magasztos Isten tetszésére van és bűnbánatot gyakorolva úgy rendezze be hátralevő életét, hogy azzal Isten elégedett legyen.

Ha erről az oldalról nézzük, akkor a megbánás érzése valójában hatalmas áldás Istentől. Mert ha az emberek lelkiismeretfurdalásukkal Istenhez fordulnak, Ő, cserébe az őszinteségért, amit tanúsítottak, örökre menedéket ad nekik. Ha azonban nem törődnek az intéssel és közönyösen elmennek a lehetőségek mellett, büntetésük bánat és fájdalom lesz, amelytől Isten akaratára szerint nem szabadulhatnak meg.

A Korán számos példát hoz olyan emberekre, akik vétkez-

nek majd bűnbánatot tanúsítanak. Vannak, akiket a bűnbánat Isten felé fordít és segíti őket abban, hogy életük hátralévő részében már ne kövessék el ugyanazt a hibát. Vannak azonban, akik egy idő után elfelejtik az átélt kellemetlenségeket és ugyanúgy láznak tovább.

Isten a Koránban megemlíti annak a három embernek a példáját, akik a Próféta idején egyszer visszamaradtak a küzdelemtől. Vétük nagyon elszomorította őket, ám bűnbánatukat követően az igaz útra segítettek:

Bizony Allah megengesztelődve fordult a prófétához és azokhoz, akik elvégezték a hidzsrát és az anszárokhhoz, akik követték őt a szorongattatás órájában, amiután egy részüknek a szívébe már-már ferdeség költözött. Ezután kegyesen fordult hozzájuk. Mert bizony, Ő jóságos és könyörületes irántuk. És (megengesztelődve fordult) ahhoz a háromhoz (is), akik hátramaradtak. Mígnem, bármilyen tágas is (különben), szűk lett nekik a föld és összeszorult a szívük, és úgy vélték, hogy nincs menedék Allahtól, csak Nála. Aztán megengesztelődve fordult hozzájuk, hogy ők (is) megbánással fordulhassanak (Felé). Allah a kiengesztelődő és a könyörületes. (Korán, 9:117-118)

A fenti ája elmeséli, hogy abban a korban ez a három ember mennyire megbánta, hogy otthon maradt. Hamar megértették, hogy a szomorúságtól is csak úgy szabadulhatnak meg, ha Istennél vesznek menedéket és Neki bánják meg bűnüket.

Az igazi megbánás az, amelyik azonnali cselekvésre ösztönzi az embert, sőt, megváltoztatja és hibáinak kijavítására sarkallja őt. Ha az ember őszintén megbánja bűnét, a továbbiakban

pedig úgy él, hogy Isten tetszését elnyerje, remélheti, hogy Isten megbocsát neki és elfogadja a bűnbánatát. Mert Isten megbocsátó és elnéző azokkal a szolgálóival szemben, akik megtisztulnak hibáiktól. Ezt az igazságot a Korán versei így fogalmazzák meg:

Akik megbánást tanúsítanak, hisznek, és jótetteket cselekszenek, csak azoknak cseréli Allah jótettekre az ő rossz cselekedeteiket. Allah megbocsátó és könyörületes. És aki megbánást tanúsít és jóra valóan cselekszik, annak megbánása elfogadtatik és így tér ő vissza Allahhoz. (Korán, 25:70-71)

Akik rossz cselekedeteket követtek el, ám utána megbánással fordulnak (az Úr felé) és hisznek, - (azok iránt) bizony az Úr megbocsátó és könyörületes. (Korán, 7:153)

Aki azonban megbánással fordul (Felém), hisz, és jótetteket cselekszik, aztán az igaz útra vezéreltetik, annak kész vagyok megbocsátani. (Korán, 20:82)

Emellett a Korán hírt ad azokról a népekről, amelyekhez küldött érkezett. Ők is követtek el hibákat és ők is megbánták bűneiket. Amikor Mózes a Túr hegyéhez húzódott vissza, népe megfélelkezett Istenről és egy bálványt kezdett imádni, de amikor látták, mekkora hiba volt, amit tettek, nagyon elszomorodtak. Isten így adja hírül a Koránban ennek a népnek a bánatát:

És amikor Mózes a Túr hegyéhez ment, népe az ő távollétében díszei közül elővette a borjút, amelynek bógó hangja volt, (s azt kezdte imádni). Vajon nem látták, hogy nem beszélt hozzájuk, és nem vezérelte őket az (igaz) útra? Azt imádták s így vétkeztek. Aztán megbánást éreztek, s arcukat a tenyerükbe temették és látták, hogy valóban eltévelyedtek. Azt mondták: „Ha nem bocsát meg

nekünk a mi Urunk és nem lesz irgalmas hozzánk, akkor kárvallottak leszünk a kárvallottak között.” (Korán, 7:148-149)

Egy másik példa a Koránból: a kert tulajdonosai. Ők sajátjuknak vélték a kertet, amit Isten adományozott nekik, elteltek önmaguktól és megfeledkeztek arról, hogy Istennek hálát adjanak. Aztán büntetés sújtotta őket, ők pedig nagyon elszégyellték magukat. Azonnal Istennél kerestek menedéket. A Korán így meséli el ezt a történetet:

Próbára tettük őket, amiképpen próbára tettük a kert gazdáit. (Emlékezz arra), amikor megesküdtek, hogy reggel bizonyosan leszüretelik azt, és nem voltak kétségeik efelől. De miközben aludtak, Uradtól büntetés sújtotta azt. Végül olyan lett, mintha a termés többől elszáradt volna. Ők pedig reggelre kelve szölongatták egymást: „Induljatok korán a földetekre, ha szüretelni akartok!” S közben egymás között sustorogtak: „Nehogy ma egyetlen szegénnyel is találkozzunk ott!” És kora reggel elindultak, mintha lenne erejük megakadályozni a szegényeket. De amikor meglátták a kertet, azt mondták: „Bizony, alaposan eltévedtünk! Nem, mi nincstelenek lettünk!” Aki a legmérsékeltebb volt közöttük, azt mondta: „Nem mondtam-e néktek, hogy magasztaljátok (Allahot)?” „Dicsőség Urunknak!” – mondták. „Bizony mi vétkezünk.” Egymáshoz fordultak, s kölcsönös vádaskodással illették egymást. „Ó jaj nekünk!” – mondták. „Bizony, áthágtuk a határokat. Ám Urunk tán jobbat ad nekünk helyette, Urunkhoz fohászkodunk.” (Korán, 68:17-32)

Az emberek nagy része azonban, amint megváltoznak a körülmények, hogy hogy nem, hajlamosak megfélekedni az intésről, ami az evilágon azért éri őket, hogy megbánva bűneiket jótetteket cselekedjenek. Aki megfélekedzik az intésről és úgy viselkedik, mint azelőtt, annak nem marad viszonzatlan a hálátlansága egészen addig, amíg megbánást nem tanúsít. Példa erre Szamúd törzse, amelyhez Isten Szálihót küldte el próféta gyanánt. Isten küldötte hiába figyelmeztette őket világosan, hiába mondta nekik, hogy bánni fogják viselkedésüket és utoléri őket a büntetés, ők konokul fellázadtak ellene. Isten nem szegi meg az ígérését, meg is büntette ezeket az embereket. Ezt az igazságot a Korán így adja hírül, hogy figyelmeztetés legyen az emberiségnek:

„Ez egy nőstényteve” – mondta – , „amelynek innivaló jár; és nektek is jár innivaló egy meghatározott napon. Ne ártsatok neki, különben egy szörnyű nap büntetése ér el benneteket!” Végül elválták a teve térdinát. Aztán megbánták. És elérte őket a büntetés. Bizony, jel van ebben, de a legtöbben nem hisznek A te Urad azonban erős, hatalmas és megbocsátó! (Korán, 26:155-159)

Tudnunk kell, hogy Isten végtelenül igazságos. Egyetlen bűnt sem hagy viszonzás nélkül, ugyanakkor sokszorosán megjutalmazza azokat a jócselekedeteket, amelyeket az Ő nevéért végzünk. Örömhírül adta, hogy bizonyosan megmenti azt, aki őszinte bűnbánattal fordul Hozzá, kiárasztja rá kegyelmét és megjutalmazza őt a Paradicsommal. Az embernek fel kell tennie saját magának a kérdést: tudván, hogy az evilági lelkiismeretfurdalás is milyen kellemetlen tud lenni, vajon helyes dolog-e előre elfogadni egy olyan bánkódást, amely örökké tarthat? Főleg ha ezt

a Pokolban érzi az ember, ahol a büntetés egyetlen pillanatra sem enyhül...

Persze hogy senki sem akar ilyen keserűséget vállalni. Egyértelmű tehát, mit kell az embernek tennie. Adott a lehetőség minden ember számára itt és most, ezen a világon élhet vele. Ha kihasználja ezt az alkalmat, nem csak a Pokol büntetésétől menekül meg, hanem örököse lesz az evilág és a Túlvilág áldásainak.

Mindenkinek, aki részese akar lenni ezeknek az áldásoknak és távol akarja magát tudni a keserűségtől, ami a gyehenna népét fogja sújtani, Istennek kell szentelnie az életét. Feltétel nélkül engedelmeskednie kell az Ő hívásának, követnie kell az Ő útját, amely a sötétségből a fényre vezet. Isten így adja ezt híru az egyik ájában:

**Ő az, Aki könyöröletes hozzátok, s Akinek angyalai érte-
tek fohászknak, hogy kihozzon benneteket a sötét-
ségből a fényre. A hívők iránt szerfelett megbocsátó. Azon
a napon, amikor találkozásuk lesz Vele, „Békesség” lesz
az ő köszöntésük. És Ő nagylelkű fizetséget készített elő
nekik. (Korán, 33:43-44)**

A KESERŰSÉG KEZDETE AZOKNAK, AKIK TAGADJÁK AZ IGAZSÁGOT: A HALÁL

Minden lélek megízleli a halált. És Mi kísértésképpen próbára teszünk benneteket rosszal is jóval is. És Hozzánk lesz majd visszatérésetek. (Korán, 21:35)

A halál, azok számára, akik nem hisznek a Túlvilág létezésében, nem más, mint a vég, a megszűnés. Pedig ez tévedés; hiszen a halál nem a vége valaminek, hanem a kezdete. Egy tökéletes, minden hiányosságtól mentes, végtelen, szépséges élet kezdete azoknak, akik hisznek. És átlépés a szörnyű büntetés helyszínére, a Pokolba, azoknak, akik tagadják az Igazságot.

Akik felfogják ezt, azok az elmúlást az evilági élet kellemes befejezéseként és egyúttal a Túlvilági élet gyönyörű kezdeteként élik meg. A hitetlenek pedig szembesülnek az Igazsággal, ami hirdettetett nekik, s amitől ők elfordultak, de akkor már nem használ semmit a megbánásuk. Isten akarata szerint örökké érezni fogják a büntetés keserűségét és nem találnak semmi-féle kiutat a menekülésre.

Hiába nem akar ezzel szembenézni az ember egészen a halál pillanatáig, ez egy olyan esemény, ami mindenképpen bekövetkezik. Hiszen Isten a halált az evilági élet biztos befejezéseként teremtette meg. Ezidáig egyetlen embernek sem sikerült még

magától távol tartania az elmúlást. Senkinek sem használtak akkor a javai, a pénze, a pozíciója vagy a barátai. A halál minden embert bizonyosan elér. Isten a Korán számos ájájában hírül adja ezt:

Bárhol is legyetek, utolér titeket a halál, még akkor is, ha magasba nyúló tornyokban lennétek... (Korán, 4:78)

Mondd: „A halál, ami elől menekültök, bizony utolér beneteket. Aztán ahhoz küldettek majd vissza, Aki a rejtett és a látható dolgok Tudója. És Ő közli veletek, hogy mit tettetek.” (Korán, 62:8)

Allah azonban nem ad haladékot egyetlen léleknek sem, ha eljön a határideje. Allahnak tudomása van arról, hogy mit tesztek. (Korán, 63:11)

Ha nem gondol a halálra és az utána következőkre, az vajon megmenti az embert attól, hogy szembesüljön ezzel az igazsággal?

Persze, hogy erre a kérdésre „nem” a válasz. Márpedig ha az ember a halállal szemben semmit sem tehet, a legésszerűbb, ha mostantól kezdve felkészül a Túlvilági életre, amelyről Isten azt mondta, hogy bizonyosan meg fog valósulni.

Akiket elvon az evilági élet a Túlvilágról való gondolkodástól, azokat felkészületlenül éri a halál. Akik most azt mondják, „Ő még fiatalok vagyunk, élvezzük az életet, majd gondolkunk a Túlvilágra ha megöregszünk vagy közeledik a halálunk”, akkor majd megértik, hogy erre soha nem lesz lehetőségük. Mert a halál olyan esemény, ami akkor következik be, amikor Isten elrendeli. És az ember fiatalon is meghalhat, nem kell ehhez feltétlenül megöregednie. Akkor nagyon megbánja majd, hogy csakis a jövőre tervezett és halogatta Isten parancsainak teljesítését.

Ugyanilyen keserűségben lesz részük azoknak, akik haláluk pillanatában tanúsítanak bünbánatot, holott egész életükben nem gondoltak Istenre. Ez a fajta megbánás ugyanis csak a halálfélelemből eredő bünbánat lehet, nem pedig őszinte javulás, tisztulás szándéka rejtőzik mögötte, ezáltal Isten szemében elfogadhatatlan. Ezek az emberek tudják ezt az igazságot, mégis egész életükben alsóbb énjüknek engedelmessé válnak inkább. Aztán ha lejár a számukra kijelölt idő, aggodalommal veszik észre, hogy nincsen más kiút és így próbálják menteni magukat. De hiába, mert Isten tanúja annak, hogy nem őszintén cselekszenek. Ahogyan az áják is tanúsítják, Urunk átfogja tudásával azt, ami az emberben van, ismeri azokat a rejtett gondolatokat is, amikről senki sem tud. Így tudatja, hogy nem fogja elfogadni azoknak a bünbánatát, akik halálfélelmükben bánják meg tetteiket:

Azok nem számíthatnak kiengesztelődésre, akik rossz cselekedeteket követnek el (s megátalkodnak azokban) egészen addig, amíg valamelyiküknél meg nem jelenik a halál s akkor azt mondják: „Most már megbánom (amit tettem).” Azok sem (számíthatnak rá), akik hitetlenként halnak meg. Fájdalmas büntetést készítettünk elő nekik. (Korán, 4:18)

Számos ája szól arról, hogy ha Isten az ilyen embernek újabb lehetőséget ad, az újra hálátlan lesz. A következő ájában is erről olvashatunk:

Ha látnád (őket), amikor (majdan) a tűz elé állíttatnak és azt mondják: „Bárcsak visszaadtnánk (az életnek) újra! Nem hazudtoltánk meg akkor Urunk jeleit és hívők lennénk.” Nem. Nyilvánvaló lett nekik az, amit korábban titokban tartottak. Ám ha visszaadtnának (még egy-

szer az életnek), visszatérnének ahhoz, amitől óvakodniuk kellett volna. Bizony, hazugok ők. (Korán, 6:27-28)

Így okoskodni tehát: „ó majd az utolsó pillanatban hiszek és megbánást tanúsítok”, rendkívül helytelen és nem mentheti meg az embert a Pokol büntetésétől. Ha tehát az ember nem akar a halál pillanatában az örökkévaló keserőséggel szemben állni, azzal a tudattal kell élnie az evilágon, hogy találkozni fog Urával és meg fogja kapni a fizetséget azért, amit az evilágon tett.

A hitetlenek keserősége a halál pillanatában

Az embert életében számos alkalommal emlékeztetik a Paradicsom és a Pokol létezésére, és arra, hogy fel kell készülnie a Túlvilági életre. Csak az Igazságot tagadó hitetlenek azok, akik minden alkalommal hátat fordítanak és képtelenek élni ezzel a lehetőséggel. Hatalmas keserőségüknek, ami a halál pillanatában éri majd őket, egyik legfőbb oka az lesz, hogy „saját maguknak köszönhetik”, hogy ilyen helyzetbe kerültek. Senki sem kényseítette őket, ők választottak, saját erejükből ők maguk cselekedtek úgy, hogy ilyen szomorú végre jutottak.

A hitetlenek e hibás választás eredményeképpen már a halál pillanatában megkezdik büntetésük elszენvedését. Ennek a büntetésnek a kezdete, amint azt Isten az ájákban hírül adta, rettenetes félelem, ami az embert a halál pillanatában elfogja. Urunk így tudatja, mit él át akkor az ember:

És amikor (a haláltusában) összecsavarodnak a lábaik, azon a napon Urához hajtják (a lelket). Ő azonban nem hitt és nem imádkozott, hanem hazugsággal vádolt és elfordult, aztán gögösen elvonult a házanépéhez. Jaj

neked és jaj! És még egyszer: jaj neked és jaj! (Korán, 75:35)

De ne feledjük, hogy ezt a félelmet csak a hitetlenek élik át. Hiszen a hívők egész életüket Isten szolgálatában töltötték, az Ő tetszését és szeretetét keresték. Ezért ők bizakodók.

A hitetlenek a halállal óriási megbánást éreznek majd, de ez nem tudja megakadályozni büntetésüket. Isten közli velünk, hogy a hitetlenek lelkét hatalmas kínlódás és fájdalom közepette veszik el:

... Ha látnád, amikor a vétkesek a halál kínjaiban (vergődnek) s az angyalok kinyújtják (feléjük) a kezüket, (mondván): „Adjátok ki a lelketeket! Ma a megaláztatás büntetését kapjátok viszonzásul azért, hogy Allahal szemben valótlanúságot mondogattatok és fennhíjazva elvetettétek az Ő jeleit.” (Korán, 6:93)

Ám mi lesz majd velük, amikor az angyalok elveszik a lelküket s közben az orcájukat és a hátukat ütik? (Korán, 47:27)

Természetesen lehetetlen földi körülmények között felfogni, mit fognak a hitetlenek a halál pillanatában érezni. Isten csak azért adta mindezt hírül, hogy az ember elgondolkodjon és óvja magát ettől a helyzettől. A halál angyalai, tanúsítják ezt az áják is, hátukon és arcukon ütlegelik a hitetleneket, így veszik el tőlük a lelküket. A hitetlenek egyrészt fizikai fájdalmat éreznek, másrészt, ezzel a fájdalommal párhuzamosan, a megbánás fájdalma is kezdi kínozni őket. És innét már nincsen visszaút.

Ezenkívül tudnunk kell azt is, hogy a halál pillanatában az ember minden addiginál tisztább tudattal és érzéssel éli át azokat a dolgokat, amiken keresztül ment. Számára már megkez-

dődött az örök élet. A halál csak egy átmeneti állapot, amikor a lélek elválik a testtől és belép a végtelenség dimenziójába.

A hitetlenek, Isten akarata szerint, abban a fájdalmas pillanatban, hogy lelkük elválik tőlük, megértik, hogy szemben állnak a végtelen és hatalmas büntetéssel. Akik egész életükben hátat fordítottak Isten vallásának, azok akkor minden erejükkel könyörögnek Neki, hogy bocsásson meg és mentse meg őket a borzalomtól. Bánnak mindent és újra visszatérnének az evilágba, hogy jót cselekedjenek és pótolják, amit elmulasztottak. Csakhogy ez a kívánságuk nem fogadtatik el, hiszen, ahogyan Isten egy ájában mondja, lett volna éppen elég ideje annak, aki hallgatni akart az intő szóra, mindenkit emlékeztettek a Paradicsom- és a Pokolbeli életre, ők mégis tudatosan hátat fordítottak ennek az igazságnak. Isten közli a Koránban, hogy az ilyen ember, ha újabb lehetőség adatna neki, elfeledné megbánását és ismét a tagadás útját választaná:

Amikor eljön valamelyikükhöz a halál, azt mondja: „Uram! Hagyd, hogy visszatérhessek (az életbe), amit hátrahagytam és jót cselekedjem abban!” Soha. Ez bizony csak ígéretes szó tőle. (Korán, 23:99-100)

A hitetlenek tudatosan nem borulnak le Isten előtt ezen a világon, tudatosan nem teljesítik a parancsait és tudatosan húzódoznak az erkölcsös viselkedéstől, amit Ő elrendelt. Isten tudunkra adja, hogy bármennyire is erőlködik, a hitetlennek a halál pillanatában már nem lesz ereje ezeket megtenni:

Azon a napon, amikor komolyra fordul a dolog s fölszólítatnak arra, hogy boruljanak le, ők erre már képtelenek lesznek. Lesütik a szemüket s gyalázat borítja el őket – hiszen fölszólították ők arra, hogy boruljanak

le, amikor még épek és sértetlenek voltak. (Korán, 68:42-43)

Van még valami, ami a halállal csak növeli azoknak a keserűségét, akik végre megértik, hogy Isten minden ígérete igaz volt. A hívők, akiknek az evilágon nem hittek, akiknek a szavait nem vették komolyan, sőt gúnyt űztek belőlük, azon a napon nem lesznek részesei a büntetésnek, ami a hitetleneket sújtja. Ők minden dolgok legszebb és legjobbjával lesznek megajándékozva azért, mert egész életüket őszintén Isten tetszésének keresésével töltötték. Az ő lelküket a hitetlenekéivel ellentétben, minden fájdalom nélkül, „gyengéden” veszik el az angyalok. Az egyik ája szerint, az angyalok békével üdvözlik a hívőket haláluk pillanatában és a Paradicsom örömhírét adják át neki:

Akiket magukhoz szólítanak az angyalok, miután ők jók voltak. Azt mondják nekik: „Békesség veletek! Lépjetek be a Paradicsomba (jutalmul) azért, amit cselekedtetek!” (Korán, 16:32)

Ez szintén nagy lelki fájdalom azoknak, akik megtagadták az Igazságot. Hiszen a lehetőségek, alkalmak nem csak a hívők számára voltak adottak az evilágon, hanem számukra is. Ők azonban az evilági élet nyereségét hajszolták és tudatosan veszítették el a Paradicsomot. Hiába hirdettetett nekik, hogy a rövid evilág a próbatétel helye, az igazi élet a Túlvilági élet, úgy tettek, mint aki ezt nem érti. Így aztán az evilágon nem végeztek olyan jócselekedeteket, amiket magukkal vihetnének a Túlvilágra. Pedig minden embernek megvan a lehetősége arra, hogy Isten parancsai szerint erkölcsösen éljen, igaz hívő legyen, ehhez csak az kell, hogy szándéka őszinte legyen és kitarson ebbéli szándékában. Ha ezt egy hitetlen végiggondolja, még inkább növekszik bánata.

Isten azt mondja:

Azok, akik rossz cselekedeteket követtek el, vajon azt gondolják, hogy egy sorba helyezük életükben és halálukban azokkal, akik hisznek és jótetteket cselekszenek? Milyen rosszul ítélnék. (Korán, 45:21).

Mindenki csak azt fogja kapni tehát, amit megérdemel. A hitetlenek keserűségét tovább növeli a félelem érzése, mely abból ered, hogy tudják, készen áll számukra a Pokol tüze. Egészen odáig csak lelki gyötrődésben volt részük. Akkor azonban azt is nagyon jól felfogják, mi minden vár rájuk azután.

A szenvedés, amely a hitetleneket a halál pillanatában kezdi sújtani, Isten akarata szerint örökké tart. Minden elmúló perccel, órával és nappal a végtelen büntetés és keserűség foglyai lesznek.

Mindazonáltal, az embernek saját kezében van a döntés, akare ilyen rettenetes büntetés és véget nem érő bánat részese lenni vagy nem. Nem szükséges megvárni a halál és a Túlvilág elérékezésének pillanatát ahhoz, hogy megértsük, ezek valóságos dolgok. Az embernek Isten ígérete elegendő. A halál után Isten igazságossága bizonyosan megnyilvánul, a tagadók a Pokol büntetésével, a hívők pedig a Paradicsommal találkoznak.

Így hát a legésszerűbb viselkedés, még a halál eljövetele előtt minden embernek az, ha Istennél vesz menedéket és az Ő könyörületét kéri. Ezen kívül nagyon jól kell ismernie a Koránt, amit Isten vezetés gyanánt küldött el az embereknek, valamint a Próféta (b.l.v.) szunnáját és ezek alapján kell élnie. A halál igazságának gondolatát nem kell messze hessegetni, ellenkezőleg, hasznosabb, ha arra gondolunk, milyen közel van és eszerint cselekszünk.

Aki Isten felé fordul, az mind az evilágon mind a Túlvilágon elnyeri Isten tetszését és elégedetten lép be a Paradicsomba. Isten így adja ezt hírül a Koránban:

Te nyugtot lelt lélek! Térj vissza Uradhoz elégedetten, szívesen látva. Lépj szolgálaim közé, lépj be a Kertembe! (Korán, 89:27-30)

Aki meg akar menekülni a halál okozta keserűségtől és az örökkévaló Kert szépségeire vágyik, annak most kell elgondolkodnia a halálon és azon, ami utána következik és Teremtő Ura útját kell követnie, mert ez az Igaz Út.

AZ ELSZÁMOLÁS NAPJÁNAK KESERŰSÉGE

És megfúvatik a trombita és – mintha villám sújtotta volna – elalél az, aki az egekben és a földön van, kivéve azt, akit Allah meg akar (óvni). Aztán újra megfúvatik, és íme, ők föllátva figyelnek. És a föld Ura fényében ragyog. És előkerül az Írás és eléhozatnak a próféták és a tanúságtévők, és igazságosan tétetik ítélet közöttük. Nem fognak jogtalanságot szenvedni. És minden lélek megkapja a teljes fizetséget azért, amit tett. Ő jobban tudja azt, amit ők cselekszenek. (Korán, 39:68-70)

Minden ember, aki valaha élt a Földön halála után előhozzatik a feltámadás napján. De a hitetleneknek nehéz pillanat lesz a feltámadás. Isten hírül adja a Koránban, hogyan beszélnek zavarodottságukban a hitetlenek ezen a napon:

„Jaj nekünk!” – mondják. „Ki keltett fel minket a fekhelyünkről?” Ez az, amit az Irgalmas megígért, és a küldöttek az igazat mondták. (Korán, 36:52)

És közel van immár az igaz fenyegetés. És íme, kimered azok tekintete, akik hitetlenek voltak (s azt mondják): „Jaj nekünk! Ügyet se vetettünk rá! Nem! Vétkesek voltunk!” (Korán, 21:97)

A „jaj nekünk” kifejezés azt a hatalmas pánikot, félelmet és keserőséget fejezi ki, ami akkor eltölti őket. Hiszen megér-

tik, hogy akik a Túlvilággal intettek, igazat mondtak, s ezzel együtt tudatosul bennük, hogy a feltámadásról szóló hírek is igazak voltak. Rájönnek, hogy ha ez így van, akkor Isten többi ígérete is igaz, a többi dolog is egytől egyig meg fog velük történni. Eléri őket a büntetés, amelynek megvalósulásában most az evilágon nem hisznek, a Túlvilágon azonban nem fognak kiutat találni a menekülésre.

A hitetlenek Isten színe elé vitetnek majd a feltámadáskor. Minden tettükkel el kell számolniuk és eszerint ítéltetnek meg. Hozzájuk hasonlóan a világ összes embere, aki áthágta Isten parancsait és fennhéjázón viselkedett ott lesz velük:

Azon a napon, amikor megfúvatik a trombita seregestől jöttök majd elő. (78. an-Naba', 18)

Az elszámolás napján pedig a hitetlenek megértik, hogy semmi sem lett volna fontosabb, mint Isten tetszését elnyerni és az Ő büntetésétől óvakodni. Csak növekszik megbánásuk, ha belegondolnak abba, hogyan is szalaszthatták el az alkalmat, miközben Isten erejének és létének bizonyítékaival találkoztak léptenyomon, és Isten megmutatta nekik az utakat, amelyekkel az Ő megelégedését el tudták volna nyerni. Szavaikból világosan érződik, mennyire bánják ezt:

Azon a napon a vétkes az öklét harapdálja (mégében). Azt mondja: „Bárcsak a küldöttel választottam volna utat! Ó jaj nekem! Bárcsak ne választottam volna ezt és ezt barátnak! Bizony, eltántorított engem az intéstől (a Korántól), miután az eljött hozzám!” A Sátán (mindig) cserbenhagyja az embert. (25. al-Furqān, 27-29)

A hitetlenek az elszámolás napján ezt gondolják és ezt élik át, miközben keresik a kiutat. Olyannyira ezzel lesznek elfog-

lalva, hogy sem gyermekeikkel, sem férjükkal-feleségükkel, sem szüleikkel nem törődnek majd. Isten így adja ezt hírül a Koránban:

Amikor eljő a fülsiketítő (Óra), azon a napon az ember menekül saját fivéréától, anyjától és apjától, (házas)társától és fiaitól. Azon a napon mindenkinek meglesz a dolga, ami lefoglalja. (80. 'Abasa, 33-37)

A családi kötelékek akkor már egyáltalán nem lesznek fontosak. Az egyetlen dolog, ami ezeknek az embereknek fontos lesz akkor, az a büntetéstől való menekülés. Olyannyira, hogy saját fiaikat, házastársukat és testvéreiket is felajánlják váltságdíjúl, csak hogy megmenekülhessenek:

Azon a napon, amikor az ég olyan lesz, mint az olvasztott érc, a hegyek olyanok lesznek, mint a szétfútt színes gyapjú. Akkor barát barátról nem kérdezősködik – noha megmutatkoznak egymásnak. A bűnös szeretné megváltani magát annak a napnak a büntetésétől a fiaival és a (házas)társával és a fivérével, és a nemzetségével, amely befogadta őt, és mindenkivel, aki csak van a földön – ha ez akkor megmenthetné őt. Nem. Bizony, ez (a Pokol), lobogó tűz. (70. al-Ma'ārij, 8-15)

Persze az elszámolás napján mit sem ér az erőfeszítésük. Hiszen ezek az emberek az evilágon legnagyobb célként a javak gyűjtögetését, a pozícióit és a gyermekeket tűzték ki maguk elé. Sőt, úgy is mondhatjuk, egész életüket ezeknek a dolgoknak a megszerzésére áldozták. De az utolsó napon megértik, hogy ezek semmit sem érnek. A hívők boldog izgalomban várják a pillanatot, amikor Uruk elé vitetnek, míg a hitetlenek inkább semmivé válnának s eltűnnének Isten színe elől.

Azon a napon lesznek arcok, amelyek ragyognak, nevet-

nek és örvendeznek. És azon a napon lesznek arcok, amelyeket por borít, és sötétség takar. Ők a hitetlenek és a bűnösök. (80. 'Abasa, 38-42)

Azon a napon a legnagyobb értéket a jócselekedetek jelentik, amelyeket az emberek azért végeztek, hogy Isten tetszését elnyerjék. Azok viszont, akik tagadják az Igazságot, nem lesznek birtokában ennek a kincsnek, amely megmentené őket az örök büntetéstől a Túlvilágon. Egész életükben nem tettek semmi jót, amit az elszámolás napján Isten elé vihetnének és felmutathatnának Neki. Mivel nem hittek, kárba veszték azok a cselekedeteik is, amikről azt gondolták, hogy jók. Isten így hívja fel erre a figyelmet a Koránban:

Mondd: „Hírt adjunk-e neked azokról, akik munkálkodásuk révén leginkább kárvallottak lesznek – akiknek az igyekezete tévúton járt az evilági életben, noha ők úgy gondolják, hogy helyesen cselekszenek? Ők azok, akik nem hisznek Uruk jeleiben, s abban, hogy találkozni fognak Vele. Az ő tetteik hiábavalóak, és a Feltámadás Napján nem állítunk súlyt nekik (a serpenyőbe). (18. al-Kahf, 103-105)

Akik tagadják a vallást, azok mindig is kétségben voltak az utolsó napot illetően, ezért nem érezték szükségét, hogy felkészüljenek rá; csakis az evilági javak felhalmozásával voltak elfoglalva, és azzal töltötték életüket, hogy alsóbb énjük vágyait kövessék.

Most pedig szembesülnek a megbánással és a fájdalommal, amit már soha nem tudnak orvosolni. Ezt az igazságot Isten így tudatja a Koránban:

És azt mondják: „Jaj nekünk! Ez az Ítélet Napja!” Ez

a döntés napja, (amely elválasztja a hívót a hitetlentől és az igazat a hamistól), amelyet folyton hazugsággal vádoltatok. (37. as-Sāffāt, 20-21)

Ráadásul Isten színe előtt hiánytalanul kiderül minden, kiderül hálátlanságuk és minden igazságtalanság, minden rossz, amit elkövettek az evilágon. Ők maguk pedig tanúi lesznek saját bűneiknek. A Korán így írja le ezt a helyzetet:

És Uruk elé állítatnak majd sorban (e szavakkal): „Íme, idejöttetek Hozzánk úgy, ahogyan először megteremtettünk benneteket. De ti úgy vélekedtetek, hogy Mi nem szabunk ki nektek határidőt.” És odateszik (eléjük) az Írást, és látod a bűnösöket, hogy rettegnék attól, ami abban áll. Azt mondják: „Jaj nekünk! Mi van ezzel az Írással, hogy nem hagy egyetlen (vétket) sem számlálatlanul – lett légyen az kicsiny, avagy nagy?” És előtűk van az, amit elkövettek. A te Urad senkihez sem igazságtalan. (18. al-Kahf, 48-49)

Azon a napon az emberek csapatostól özönlenek, hogy cselekedeteiket lássák. Isten a következő ájában adja ezt hírül:

Aki csak egy porszemnyi jót is tett, az meglátja azt, és aki csak egy porszemnyi rosszat tett, az (is) meglátja azt. (99. az-Zalzalah, 6-8)

Ezután sor kerül a feljegyzések átvételére, ahogyan ezt Isten a Koránban tudatja. A hívőknek jobbjukba adatik feljegyzésük, a hitetlenek pedig balról kapják meg azt. A hitetlenek vesztesége nőttön nő, attól a pillanattól kezdve, hogy a halál angyalai megjelennek mellettük és elveszik a lelküket. A másik csapás pedig a feljegyzések kézhez vételekor éri őket. Látni sem akarják a bűnüket, amiket elkövettek, inkább mielőbb meghalnának. Isten így

ad hírt a helyzetükről:

**Akinek pedig az írása a baljába adatik, azt mondja:
„Bárcsak ne adatott volna ide nekem az írásom”**

„Bárcsak sose tudtam volna meg, hogy mi a számadásom!”

„Ó bárcsak (a halál) a (végső) vég lett volna!”

„A vagyonom mit sem használt nekem, s a hatalmam semmivé vált.” (69. al-Hāqqaq, 25-29)

... azon a napon, amikor az ember meglátja, hogy mit küldött előre a keze, a hitetlen azt mondja: „Ó, bárcsak por lennék!” (78. an-Naba’, 40)

Akinek azonban az írása a háta mögé adatik, az pusztulásért esedezik, és a Pokol tüzében ég. (Mert ő éltében) házanépe körében örvendezett, és azt gondolta, hogy nem fog visszatérni. De nem; Ura nagyon jól szemmel tartotta őt. (84. al-Inshiqāq, 10-15)

A hitetlenek mindezzel szembesülve megértik, mekkora lehetőség szalasztottak el evilági életükben. A megbánás, amit ekkor éreznek, súlyos kínként nehezedik rájuk. Ráadásul tanúi lesznek a hívők boldogságának, akiket, velük ellentétben óriási lelkesezés fűt. Ez csak tovább fokozza a hitetlenek keserűségét. Hiszen az evilágon csökönyösen ellenálltak a hívásnak, fennhéjázva hátat fordítottak a hívőknek. De, ahogy az ája is mondja, immáron felállítottak az érzékeny mérlegek. Mindenkit a maga feljegyzése, a maga cselekedetei alapján vezetnek a Paradicsomba vagy a Pokolba. Az elszámolás napja tudatosítja a hitetlenekben, hová kerülnek, mi az, amit kiérdemeltek, ezért óriási félelem fogja el őket. Isten így írja le rettegésüket az egyik ájában:

(Azon a napon) látod majd, amint a vétkesek rettegnek attól, amit (tetteikkel) megérdemeltek, és az lesújt rájuk. (42. ash-Shūra, 22)

Az utolsó napon megmutatkozik Isten végtelen igazságsága és mindenki meglátja azt, amit magának szerzett, a számonkérésnél nem hagynak ki egy porszemnyi cselekedetet sem.

„És igazságos mérlegeket állítunk föl a Feltámadás Napján. Egyetlen lélek sem fog igazságtalanságot elszenvedni semmiben. Ha az egy mustármag súlya lenne is, előhuzzuk (a mérlegre helyezük) azt. Mi elégséges számonkérők vagyunk.” (21. al-Anbiyā, 47)

Míg a hívők elszámolása könnyű lesz, a hitetleneké rendkívül nehéz. Isten minden egyes áldást számon kér rajtuk, amit az evilágon juttatott nekik. Életük minden pillanatáról számot kell adniuk: hálátlanul viselkedésükről, lázadó gondolataikról, gonosz beszédükről, és arról, hogy nem követték Isten parancsait és hátat fordítottak az intésnek. A hamis kifogások, amik mögé az evilágon bújtak, már semmit sem fognak érni, sőt, magyarázkodásra sem lesz lehetőségük. Isten így írja le az ő helyzetüket:

Azon a napon jaj a hazugsággal vádolóknak.

Olyan nap az, amikor nem beszélhetnek,

és nem kapnak engedélyt a mentetetőzésre.

Azon a napon jaj a hazugsággal vádolóknak.

Ez a Döntés Napja. Összegyűjtöttünk benneteket és a hajdanvoltakat.

Ha valami cselvetéstek van, Ellenem fordítsátok azt.

Azon a napon jaj a hazugsággal vádolóknak. (77. al-Mursalāt, 34-40)

A hitetlenek mérlege könnyű lesz: „...**megtudja (minden) lélek, hogy mit hozott magával**” (81. at-Takwir, 14) és nyilvánvalóvá válik a számukra kijelölt hely.

Az áják „hawiya”-ként említik a helyet, amely tele lesz büntetéssel. Isten így szól erről:

Akinek a mérlege súlyos lesz,

Annak kellemes élete lesz.

Akinek a mérlege könnyű lesz,

Annak a hawiya az anyja (a végső állomás).

Honnan tudhatod, hogy mi(lyen) az?

Lobogó tűz. (101. al-Qāri’ah, 6-11)

Mindez rendkívül fontos ahhoz, hogy megértsük, mekkora lesz majd a hitetlenek megbánása az elszámolás napján. Amikor elérkezik ez a nap, már nagyon késő lesz bánkódni. Ha viszont átgondoljuk mindezt és jócselekedeteket végzünk Isten megelégedéséért, mérlegünk súlyos lesz. Az ember csak így menekülhet meg a fájó keserűségtől.

A POKOL KESERŰSÉGE

(A tűz) már messziről föltűnik nekik, hallják haragvását és üvöltését. (25. al-Furqān, 12)

A hitetlenek keserősége, amikor meglátják a Pokol tüzét

Az elszámolás napján minden embert összegyűjtenek, s miután elszámoltatták őket, a hitetleneket csoportokban a Pokolba vezetik. A sokaságban ott lesz mindenki, aki a történelem során tagadta Isten létét és vallását, mindenki aki fennhéjázott az Ő jeleivel szemben és elfordult tőlük. Ott lesznek azok is, akik az evilágon gazdagnak és tekintélyesnek hitték magukat. Az emberek tanúi lesznek annak, hogy mindaz, amiről azt hitték, hogy megmentheti majd őket, semmit sem fog akkor érni. Urunk tudatja a Koránban, hogy mindezeket az embereket megvetés sújtja majd és megalázottan hajtják őket a Pokolba, amiért megtagadták az Igazságot. A Pokol kapujának őrzői még egyszer kivallatják őket bűneikről, majd minden hitlent a tűzbe dobnak és rájuk zárják a Pokol kapuit. Isten így tudatja a hitetlenek sorsát a Koránban:

És seregéstől vezetnek a gyeheennába, akik hitetlenek. Mikor aztán odaérkeznek, megnyílnak annak kapui és a strázsák azt mondják nekik: „Nem jöttek hozzátok közületek való küldöttek, hogy hirdessék néktek a Mi jeleinket és figyelmeztessenek arra, hogy ezzel a nappal lesz találkozástok?” „De igen” – mondják azok. A büntetés szava beteljesedett a hitetleneken. „Lépjetek hát

be a gyeheña kapuin” – mondják nékik – „hogy örök-ké ott legyetek!” Milyen nyomorúságos a fennhéjázók lakhelye! (39. az-Zumar, 71-72)

„Ez azért (történik) veletek, mivel jogtalanul örvendeztetek a földön, és mivel mérték nélkül vidámak voltatok. Lépjetek hát be a gyeheña kapuin, hogy örök-ké ott időzzetek! Milyen nyomorúságos a fennhéjázók lakhelye!” (40. Ghāfir, 75-76)

Nincs senki ezek között az emberek között, aki azt mondhatná, hogy nem hallott az evilágon Isten büntetéséről és arról, hogy a Pokollal lesz majd találkozása. Hiszen Isten végtelenül igazságos, mindenkihez küld intőt az evilágon, hogy emlékeztesse őt Magára, az elszámolás napjára, a Paradicsomra és a Pokolra. Ezért minden hitetlen el fogja ismerni, hogy jogosan sújta őt a büntetés.

Intették őket az evilágon, mégis fennhéjáztak és szándékosan nem szolgálták Magasztos Teremtőjüket. Ezért ők, Isten ezt is hírül adja a Koránban, előrenyújtott nyakkal, alázatosan lépnek majd be a Pokolba. Isten így adja tudunkra ezt az igazságot az egyik ájában:

... Aki méltóságon alulinak tartja az Én szolgálatomat, az lehajtott fővel-alázatosan fog a gyeheñába menni. (40. Ghāfir, 60)

Ezeknek az embereknek egy része nagyon erősnek látta magát az evilágon, ezért voltak fennhéjázók. Úgy vélték, erejük mindenféle veszélytől meg fogja védelmezni őket. Amikor a Pokolról beszéltek nékik, vagy arra intették őket, hogy az evilágon Isten tetszését keresve a Paradicsomi életért fohászkoznak és amikor Isten Kahhar (’akinek hatalma van szolgálai felett’,

'a mindenható') jelzője említettett előttük, azt mondták:

(És így szóltak egymás között:) „Miért nem büntet meg minket Allah azért, amit mondunk?” A gyeheña elég lesz nekik, abban fognak sülni. Milyen szörnyű hely az! (58. al-Mujādilah, 8)

Amiért kevélyek voltak, a Pokol kapui bezárulnak mögöttük és Isten akaratával nem kapnak többé engedélyt arra, hogy kijöjjenek onnét. Amikor megpillantják a tüzet, a hitetleneket ismét csak a keserűség keríti hatalmába. Megértik, hogy a Pokolból semmilyen módon nincsen kiút, ezt Isten közli velünk a Koránban:

És a bűnösök meglátják a tüzet és megértik, hogy (mindjárt) beléhullanak, de nem találnak semmi módot, hogy megmenekedjenek attól. (18. al-Kahf, 53)

A hitetlenek az evilágon úgy tettek, mint aki nem fogja fel a dolgokat, most azonban mindent világosan látnak és értenek. Megértik, hogy egész életüket üres célokra fecsérelték, és egy—két múló haszon miatt büntetésben lesz részük a Túlvilágon. Nagyon hosszúnak hitték evilági életük néhány évét és nem gondoltak a Túlvilágra. Inkább abban a lelkiállapotban éltek, amely az emberi gyengeség és tökéletlenség miatt soha nem lehet nyugodt, ahelyett, hogy a Paradicsomi életet választották volna, amely tökéletes, hibátlan, amelyben nem kínoz fáradtság, éhség vagy más hasonló fizikai szükséglet, amely tele van áldásokkal és ahol óriási boldogságban lenne részük. A Pokol kapuin belépve megértik, hogy nincsen lehetőségük a visszatérésre. Ezért mindent, amijük csak volt az evilágon, megpróbálnak váltságdíjként felajánlani, hogy megmeneküljenek a büntetéstől. A Korán így ír hiábavaló erőlködésükről:

... Azok pedig, akik nem hallgatnak Rá – ha az övék len-

ne mindaz, ami a földön van és azzal együtt mégegyszer annyi – bizony szeretnék megváltani magukat azzal. A legrosszabb elszámoltatás lesz az ő osztályrészük, s a gye-henna lesz a lakhelyük. Milyen nyomorult fekhely! (13. ar-Rād, 18)

Ám amikor már tudják, hogy a Pokolra fognak jutni, semmit sem ér erőfeszítésük:

Ma már nem fogadtatik el semmilyen váltságdíj töletek, sem azoktól, akik hitetlenek. Lakhelyetek a tűz, ő a ti uratok; milyen szörnyű sors! (57. al-Hadid, 15)

Természetesen fontos oka van annak, hogy a hitetlenek erőfeszítései hiábavalók. Isten emlékeztette őket a Pokol büntetésére, amíg az evilágon éltek. Tudatta velük azt is, hogy azon a napon senki nem tud majd segíteni a másíknak, senki nem tudja majd megmenteni a másíkat, akármit ajánlana is fel a megmentéséért, nem fogadtatna az el tőle. Így szól erről az áják egyike:

És féljétek azt a napot, amikor egyetlen lélek sem tehet semmit a másík helyett, senki közbenjárása nem talál meghallgatásra, senkitől sem fogadnak el váltságdíjat, és senki meg nem segítetik. (2. al-Baqarah, 48)

Ők azonban megátalkodtak hitetlenségükben, akárhogyan intették őket és tudatosan készítették elő maguknak ezt a véget. Azon a napon az egyik legnagyobb igazság, amit megértenek az lesz, hogy saját tetteik érdeme szerint kerültek a Pokolba.

A keserű megbánás pedig, amely elfogja őket ebben a pillanatban, nem szűnik meg, olyan büntetés lesz, amelytől többé nem fognak szabadulni. Immáron szemtől szemben állnak egy nagyon fontos igazsággal: ha életüket üres célok kergetése helyett

Isten tetszésének elnyerésére áldozták volna, ma nem a Pokol kapui előtt állnának, hanem a Paradicsom előtt. Ők azonban nem a helyes utat követték, ezért érte őket csalódás.

Ahogy az ája mondja: „**fölöttük a Pokol tüze összezárul**” (90. al-Balad, 20). Vagyis a Pokolba lépve a kapuk bezárulnak mögöttük. A kapuk mögött pedig a tűz büntetése várja őket, amelynek soha nincsen vége, Isten akaratával itt élnek mindörökké. A hitetlenek számára soha nem lesz innét kiút és nem lesz lehetőség a szabadulásra. Isten „Hutama”-nak nevezi a tüzet, ahová bedobják őket. Így hangzik néhány ája az al-Humazab szúrából:

Honnan tudhatod, mi a hutama? Allah meggyújtott tüze, amely a szívek fölé kúszik, és összezárul fölöttük (ők pedig) magasranyúlt (tűz)oszlopokban lesznek (megkötözve). (104. al-Humazab, 5-9)

A büntetés, amellyel a hitetlenek a Pokolban szembesülnek

Mielőtt a hitetlenek Pokolbeli keserűségéről beszélnénk, érdemes néhány szót szólni a büntetésről, amellyel ott szembesülnek. Hiszen ha az embernek nincsen tudomása a gyehenna büntetéseiről, azt sem tudja felfogni, milyen mértékű keserűség vár rá ott.

A hitetlenek megbánása, amint már előzőleg említettük, akkor kezdődik, amikor megpillantják a Pokol tüzét. Amikor pedig belépnek és megkezdődik szenvedésük, véget nem érő keserűség sújtja őket. Isten eképpen tudatja velünk, hogyan fognak majd beszélni ezek az emberek, miután beléptek a Pokolba:

Akik megtagadják Urukát, azoké a gyehenna büntetése. Milyen szörnyű hely az. Amikor belévettetnek, hall-

ják, hogy üvölt, miközben fortyog, és majd szétszakad a haragvástól. Valahányszor belévetetik egy csoport, a strázsák azt kérdezik tőlük: „Vajon nem jött hozzátok intő?” „De igen!” – mondják. „Bizony, jött hozzánk intő, de mi meghazudtoltuk és azt mondtuk: Nem küldött le Allah semmit, bizony, ti nagy tévelygésben vagytok.” És azt mondják: „Ha hallgattunk volna (az intésre), vagy éltünk volna az eszünkkel, nem lennénk a Pokol tüzére kárhozottak.” És beismerik bűneiket. Átok legyen a Pokol tüzére kárhozottakon! (67. al-Mulk, 6-11)

Isten közli az ájában, hogy az első dolog, amivel a hitetlenek találkozni fognak, a tűz félelmetes hangja lesz. Isten az al-Mulk szúra 7. ájában így írja le: 'üvölt, miközben fortyog'. Kétségtelen, hogy a hitetleneket, amint meghallják ezt a rémisztő hangot, leírhatatlan szorongás és rettegés fogja el. Egy másik ájában Isten azt mondja, úgy teremtette meg a Poklot, hogy az 'majdnem szétszakad a haragvástól'. (67. al-Mulk, 8) A hitetlenek, akik tanúi lesznek ennek a vészjósló eseménynek, megérik, milyen megtorlásban lesz részük és hogy helyzetük menthetetlen. És ahogy Urunk a fenti ájában tudtul adja, keserűen beszélnek majd arról, hogy az evilágon nem gondoltak erre időben.

Szorongásuk teljesen természetes, hiszen egyik büntetés rémisztőbb és fájdalmasabb lesz, mint a másik. Isten közli az ájában, hogy a Pokol a lehető legrosszabb hely, ami létezik:

... Milyen szörnyű hely az. (3. Al-i Imrān, 162)

... Milyen szörnyű fekhely az. (4. an-Nisā, 115)

... Lakhelyük a tűz. Milyen nyomorúságos a vétkesek lakhelye. (3. Al-i Imrān, 151)

(A gyehehába) Benne fognak sülni. Milyen szörnyű tartózkodási hely. (14. Ibrahím, 29)

A gyeheha népe zsúfolt tolongásban vették a legszörnyűbb lakhelyre. Az ája azt mondja: **És hanyatt-homlok bukfenceznek bele: űk, és a tévelygők.** (26. ash-Shu'arā, 94) Ez a kifejezés arra utal, hogy minden hitetlen és mindazok, akik az evilágon vagyonok, tekintélyük miatt fennhájztak, értéktelen halomként hullanak majd a tűzbe. Amiért az evilágon fönn hordták orrukat, az utolsó napon megaláztak, értéktelenek és megszégyenültek lesznek.

Ott többé senki nem becsüli őket és soha nem nyernek bocsánatot. űk lesznek a Pokol tüzelői és mint ilyenek, mindörökké fájdalomban élnek. Ezt az igazságot Urunk így tudatja az ájában:

„Bizony a gyeheha tüzelői vagytok ti és az, amit Allah helyett szolgáltok. Oda fogtok kerülni.” (21. al-Anbiyā, 98)

... űk a Pokol tüzét táplálják tüzelő gyanánt. (3. Al-i Imrān, 10)

A pokolbeli bűnhődésnek sok fajtája van, erről Isten említést tesz a Koránban. Egyik ája szerint az emberek 'időtlen időkön át', vagyis Isten akaratával örökké, minden pillanatban a büntetés fájdmától fognak szenvedni ott. Ezen büntetések közül felsorolnánk néhányat:

Az al-Furqan Szúra 13. ájájában Isten hírül adja, hogy a hiteleneket kezüket a nyakukhoz kötve vetik bele a tűz egyik szűk helyére. Köztudott, hogy az ember zárt helyen néhány perc után rendkívül kényelmetlenül érzi magát és ki akar onnét jönni. Az emberek még csak gondolni sem akarnak arra, hogy négy oldal-

ról zárt, szűk helyen legyenek. A Pokol büntetése össze sem mérhető a földi kellemetlenségekkel, nagyságrendileg nagyobb annál. Akik tehát a Pokolnak erre a szűk helyére vettetnek, azok nemcsak hogy zárt és zsúfolt helyen lesznek, de egyúttal a tűz fájaldalmát is el kell szenvedniük. Ráadásul mivel kezük a nyakukhoz lesz kötözve, nemhogy menekülni, mozdulni sem fognak tudni. Ha az ember csak elképzeli ezt a helyzetet, rendkívül nyugtalanná válik, világos számára, mennyire fájdalmas lehet mind ezt átélni.

Egy másik szúrásban Isten azt mondja, hogy a hitetlenek fekete füstárnyékban lesznek (56. al-Waqi'ah, 43-44). Árnyék alatt általában az ember valami hűvös, kellemes dologra gondol. Ám a pokolbeli árnyék teljesen más lesz. Isten azt mondja, nem lesz sem hűvös, sem pedig kellemes.

A büntetés másik formája az, hogy a gyeheña népe soha nem fog meghalni. Hiszen a halál kiút lenne számukra, megmenekülés a büntetéstől. Ezért Isten nem fogja engedni, hogy meghaljanak. Urunk közli az ájában, hogy ezeket az embereket minden oldalról körülveszi a halál, de soha nem fognak meghalni. (14. Ibrahím, 17) Minden olyan helyzettel találkozni fognak, ami az evilágon a halálukat okozná. Ezen események fájaldalmát, szorongását, félelmét rendkívül tiszta öntudattal fogják átélni. Mégsem fognak meghalni, Isten akaratából állandóan újabb és újabb büntetéssel szembesülnek.

Ha az ember az evilágon komoly égési sérülést szenved, rövid időn belül meghal. Csak rövid ideig bírja elviselni a tüzet. Ha nem hal meg, csak megsebesül, sebei egy bizonyos idő után begyógyulnak. A gyeheña büntetése azonban össze sem hasonlítható ezzel. Ott az, aki megtagadta Istent, a tűzbe vettetik, bőre elég és leesik, ő pedig új bőrt kap mindig, hogy még inkább meg-

ízlelje a büntetést. (4. an-Nisā, 56) Szó sincs arról, hogy az ember rövid ideig szenved, majd ez a szenvedés megszűnik. Isten akaratára szerint örökké a tűz kínjait éli át.

A hitetlenek másik büntetése az, hogy elolvadnak a tűztől. (51. az-Zāriyát, 13) Az ember számára földi körülmények között elképzelhetetlen, mekkora kínt jelent ez. Aki tudja, milyen gyöt-rő fájdalommal jár egy égési sérülés, annak nagyon tanulságos ez a büntetés. Mindezeken felül;

Az embereket láncra verik. (69. al-Hāqqaq, 32)

Láncokkal és bilincsekkel kötik meg őket. (76. al-Insān, 4)

Vaskorbáccsal ostromozzák őket. (22. al-Hajj, 21)

Testüket, homlokukat, hátukat, oldalukat meg is bélyeg-zik a tűzzel. (9. at-Taubah, 35)

Fejükre forrásban lévő vizet öntenek. (22. al-Hajj, 19)

Ruhájuk szurokból és tűzből lesz. (22. al-Hajj, 19) (14. Ibrahím, 50)

Egyetlen csepp vizet sem találnak, ami megkönnyebbülést hozna nekik, csak forró vizet, gennyet és vért kapnak inni. (38. Sād, 57) (69. al-Hāqqaq, 36)

Ételük csak a *zakkum*¹ és a *darī*² tövise lesz.

Isten így adja tudtunkra, mivé válik a hitetlenek gyomor-ban a *zakkum-fa* gyümölcse:

Bizony a zakkum-fa

A bűnös eledele.

Mint az olvasztott érc, úgy forr a gyomorban,

Akár a forrásban lévő víz zubogása.

**„Ragadjátok meg és hurcoljátok őt a Pokol közepére!
 Aztán büntetésül forró vizet öntsetek a fejére! Kóstold
 (a büntetést)! Bizony, te voltál a hatalmas és a büszke!
 Ez az, amiben folyvást kételkedtetek!” (44. ad-Dukhān,
 43-50)**

Isten közli, hogy az étel, amit ott kapnak majd, „megakad a torkukon”, a gennyes vizet pedig hiába próbálják lenyelni, nem fog sikerülni nekik. A genny, amely az evilágon a legundorítóbb dolog az ember számára, elviselhetetlen szagú és visszataszító látványt nyújt, a gyeheña népének örök eledele lesz. A Pokol népe hatalmas büntetésben részesül, s ha megéheznek, kénytelenek lesznek ezzel a táplálékkal beérni. Amit pedig megesznek, az nem csillapítja éhségüket. Az éhség is a végtelenségig kínozni fogja őket. Isten tudatja, hogy a *darī* sem enyhíti szenvedésüket:

**S eledelük csak a (mérgező) darí lesz, Amely nem híz-
 lal és nem csillapítja az éhséget. (88. al-Ghāshiyah, 6-7)**

A Korán tartalmaz mást is, ami a Pokol büntetéséhez tartozik:

- Olyan jajgatás van ott számukra, 'amely összeroppantja a csontot' (21. al-Anbiyā, 100)

- Időtlen időig ott maradnak (78. an-Naba', 23) és büntetésük soha nem lesz enyhébb. (3. Al-i Imrān, 88)

- Szeretnének kijutni a tűzből, de többé nem jutnak ki onnan. (5. al-Mā'idah, 37)

A hitetleneknek leírhatatlanul nagy büntetés és keserűség lesz ez. Inkább meghalnának, csak hogy megmeneküljenek a büntetéstől, ezért is többször könyörögni fognak. Isten így tudatja a Koránban, hogyan beszélnek azok, akik a Pokolban vannak:

(És így kiabálnak ők a Pokol őrzőinek): „Ó Málík (őrző)! Végezzen velünk a te Urad!” Ő pedig azt mondja: „Bizony ti itt fogtok maradni.” Elhoztuk pedig néktek az Igazságot, ám a legtöbben közöttetek gyűlölik az Igazságot. (43. az-Zukhruf, 77-78)

De Isten, ahogyan az ájában közli is, nem fog válaszolni könyörgésükre, mert az evilágon elfordultak az igaz vallástól és nem hallgattak az intésre. A végtelenségig büntetéssel sújtatnak ők.

Amikről itt meséltünk, csak része annak, ami bizonyosan eléri azokat, akik az evilágon tagadták Istent és az utolsó napot, és akik nem hallgattak a Paradicsomról és a Pokolról szóló intésekre. A felsorolt büntetések mellett ott van egy hatalmas büntetés, ami egyetlen pillanatra sem távolodik el a hitetlenektől: a véget nem érő keserű megbánás érzése. Ezt csak fokozza, hogy az embernek a legrettenetesebb helyen, a Pokolban kell mind ezt átélnie. Mert ahogyan előbb említettük, a hitetlenek a büntetés megízlelésének minden pillanatában emlékezni fognak arra, hogy ha az evilágon a helyes utat választották volna, mindez nem érte volna el őket. És attól a keserű érzéstől sem szabadulhatnak, amit ez okozni fog nekik.

A keserű megbánás, ami a hitetleneket a Pokolban sújtja

A pokolbeli büntetés elszenvedésekor a hitetlenek hatalmas megbánást fognak érezni, amiért világi életükben nem hittek Istenben. De ez a megbánás hiábavaló lesz, semmilyen módon nem tudják orvosolni helyzetüket. Hiszen az evilágon számtalan lehetőséget kaptak, ők azonban nem éltek ezekkel a lehető-

ségekkel. Amikor ezt megértik, óriási dühöt éreznek és megátkoznak mindent és mindenkit, aki Istentől távol tartotta őket, elfeledtette velük a Túlvilágot és az evilág felé hajlítottá őket. Isten így hívja fel a figyelmünket ezeknek az embereknek haragvással teli megbánására:.

Azon a napon, amikor orcájuk ide-oda forog a tűzben, azt mondják: „Bárcsak engedelmeskedtünk volna Allahnak és a küldöttnek!” És azt mondják: „Urunk! Bizony mi az urainknak és hatalmasainknak engedelmeskedtünk és ők tántorítottak el bennünket az útról. Urunk! Mérj rájuk kétszeres büntetést és átokkal átkozd meg őket!” (33. al-Ahzāb, 66-68)

Mikor végül eljön majd Hozzánk, azt mondja (a Sátánnak): „Bárcsak olyan távol lettél volna tőlem, mint Napkelet a Napnyugattól! Gonosz egy társ (voltál te)!” De hiába mondjátok ezt, nem használ nektek azon a napon, mivel vétkesek voltatok. Bizony, a büntetésben is társak lesztek. (43. az-Zukhruf, 38-39)

Az áják leírják, amint a bűnösök a felelősség áthárításával akarnak megmenekülni a büntetéstől; azokra hárítják a felelősséget, akik őket az evilágon eltévelyítették. Pedig Isten mindenkit felruházott lelkiismerettel, amellyel a helyeset megtalálja, és erőt is adott mindenkinek, hogy a jót kövesse. Mindenki hallott a két választási lehetőségről és mindenki találkozott a helyessel és a helytelennel is. És minden ember saját erejéből, tudatosan hozta meg a döntését. Isten azt is tudja, hogy valaki hisz-e avagy hitetlen. Így hát azok is megkapják büntetésüket, akik élen jártak a hitetlenségben és azok is, akik követték az élenjárókat. Azon a napon senki nem felel mások bűneiért, senki nem vállalja magá-

ra mások bűneit.

Miközben ezek az emberek egymást a bűnre csábították az evilágon, talán nagyon sokszor emlékeztették őket a Túlvilági elszámolásra, ők azonban jelentéktelennek tartották az intést. Azt mondogatták egymásnak „csináld csak, majd én vállalom érte a felelősséget” és egymást a hitetlenségre buzdították. A Sátán pedig hamis ígéretekkel az Igazság megtagadása felé hajlította őket. Holott Isten megmondta, hogy „... **egyesegegyedül jön ő Hozzánk.**”(19. **Maryam, 80**), vagyis hogy ezek az ígéretek semmit sem érnek számukra.

Azon a napon a hitetlenek látni fogják, hogy teljesen egyedül maradtak. És azt is megértik majd, hogy Istenen kívül nem találhatnak más barátot és pártfogót. Hiszen mindenki, aki után az evilágon futottak és akiket jóbarátaiknak véltek, a Pokolban hátat fordít majd nekik és magukra hagyja őket. Ugyanígy a Sátán is, akit Isten helyett pártfogónak választottak, elhagyja őket és azt mondja:

És miután a dolog eldöntetett, a Sátán azt mondta: „Allah megígérte nektek az Igazságot. Én is ígéretet tettem nektek, de én hazudtam (nektek). Nekem nem volt hatalmam fölöttetek, én csak szólítottalak titeket ti pedig hallgattatok rám. Ne engem vádoljatok hát, vádoljátok saját magatokat! Nem menthetlek meg benneteket és ti sem menthettek meg engem. Bizony, én tagadom azt is, hogy korábban (Allah mellé) társítottatok engem.” Bizony, a vétkeseknek fájdalmas büntetés lesz az osztályrészük. (14. Ibrahím, 22)

A hitetlenek keserűségét csak fokozza, hogy látják, mindenki, akit barátnak hittek eltűnik mellőlük. Teljesen egyértelművé válik

immár, hogy Istenen kívül nincsen senki, akinél menedéket vehetnének. Viszont hiába értik meg, már semmi hasznuk nem származik belőle, ez is óriási fájdalmat okoz majd nekik. Azon a napon egymással vitatkoznak csak és egymást rágalmazzák. Erről Isten így ad hírt az ájában:

Ők azt mondják, miközben egymással civakodnak benne:

„Allahra, bizony mi nyilvánvaló tévelygésben voltunk, mivel egyenlőnek tartottunk benneteket a teremtmények Urával.

A bűnösök vezettek félre minket, nem mások.

És most sem közbenjárónk nincsen,

Sem igaz barátunk!

Vajha még egyszer visszatérésünk lehetne (a földre), hogy hívők lehetnénk a hívők között! (26. ash-Shu'arā, 96-102)

Az ájék mutatják, hogy a hitetlenek nagyon bánják, amit tettek, szeretnének visszatérni az evilágba, szeretnének hívők lenni és olyan cselekedeteket végezni, amelyek hozzájárulnak Túlvilági sikerükhöz. Ez a kérésük azonban nem talál meghallgatásra. Éveken át hajszolták a pénzt, a szépséget, az elismertséget, most pedig látják, hogy sem ezeknek, sem másnak, amit az evilágon próbáltak megszerezni, semmi értelme nincsen. A Koránban Isten így számol be keserű megbánásukról:

Akinek pedig írása a baljába adatik, az azt mondja:

„Bárcsak ne adatott volna ide nekem az írásom.”

„Bárcsak ne tudnám, hogy mi is a számadásom!”

„Ó bárcsak (a halál) a (végső) vég lett volna!”

„A vagyonom mitsem használ nekem.”

„A hatalmam semmivé vált.”

(Allah parancsot ad:) „Ragadjátok meg és verjétek bilincsbe!”

„Aztán hajítsátok őt a Pokol tüzébe!”

„Aztán verjétek láncra, hetven könyök hossza!”

„Hiszen nem hitt ő a hatalmas Allahban.”

„Nem buzdított a szegény táplálására.”

„Nincs hát ma itt egyetlen jóbarátja sem.” (69. al-Hāqqaq, 25-35)

S előhozzák azon a napon a gyehennát; azon a napon az ember elgondolkozik és hallgat az intő szóra. De mit használ neki a megemlékezés? Azt mondja: „Bárcsak előreküldtem volna valamit a (majdani) életem számára!” (89. al-Fajr, 23-24)

Mindehhez hozzájárul az is, hogy látni fogják a Paradicsom népének vidámságát é

s boldogságát, ami szintén növeli elkeseredésüket. Hiszen tanúi lesznek, hogy óriási különbség van saját életük és a Paradicsom népének élete között.

Isten így írja le a Koránban a Pokol népét: „lesütik a szemüket s gyalázat borítja el őket” (68. al-Qalam, 43) Egy másik ája pedig azt mondja, hogy orcájuk „komor” (75. al-Qiyāmah, 24) lesz. Ezzel szemben így ír azoknak az arcáról, akik a Paradicsom örömhírét kapták:

Azon a napon lesznek arcok, amelyek ragyognak, nevetnek és örvendeznek. (80. 'Abasa, 38-39)

Miközben a hitetlenek a Pokolban nem kapnak mást csak

forró vizet, gennyet, vért, mérges tüskét és a zakkum-fa gyümölcsét, a hívők mellett a Paradicsomban mézből, tejből patakok folynak, kupákból ízletesebbnél ízletesebb italokat kortyolnak, mélyen lecsüngő ágú fák gyümölcsét kapják ajándékkul és ezen kívül minden mást, ami lelküknek kedves és kívánatos. Az egyik ájában Isten így írja le a hívők ételét:

A Paradicsom, amire az istenfélők ígéretet kaptak, eképpen fest: patakok folynak benne, melyeknek a vize mindig friss, mások tejjel folynak, s ízük nem változik és vannak borral folyó patakok, gyönyörűsége az ivóknak és vannak megtisztított mézzel folyó patakok. Mindenféle gyümölcsük lesz benne és megbocsátás az Uruktól. (Az, akinek ez a Paradicsom jut) vajon olyan-e, mint az, aki örökké a (Pokol) tüzében lakozik, forrásban lévő vizet kap inni, amely a beleit marcangolja? (47. Muhammad, 15)

Isten tudtunkra adja az ájában, hogy nem egyenlő egymással az a táplálék, amivel a hívőket jutalmazza és az, amit a hitetlenek kapnak, mely nem csillapítja éhségüket és amely óriási büntetéssé válik. Időtlen időkig égnek ők ott, bőrük mindig leesik és mindig új nő helyette, és örökké azért könyörögnek majd, hogy egy kicsit enyhüljön büntetésük, egy kicsit megkönnyebbüljenek. Látják, amint a Paradicsom népe hús árnyékok alatt, áldások között él, ők pedig azért könyörögnek, hogy nekik is adjanak egy részt az áldásokból. Urunk a Koránban így tudatja ezt:

És a tűzre kárhozottak így szólítják meg azokat, akiknek a Paradicsom az osztályrészük: „Öntetek ránk (egy kevés) vizet, vagy (adakoztatok valamit abból, amivel Allah ellátott benneteket!” Azok (pedig azt) mondják:

**„Allah bizony mindkettőt megtiltotta a hitetleneknek.”
(7. al-A'rāf, 50)**

A hitetlenek hiába könyörögnek, nem találnak meghallgattatásra. Ezt Isten így adja hírül a következő ájában:

... Bizony a vétkeseknek (a Túlvilágon) tüzet készítetünk elő, amely minden oldalról, mint a négy fal, körülveszi őket. És ha segítségért könyörögnek, akkor vizet kapnak segítségül, amely olyan, mint az olvasztott érc, és sütni fogja az orcájukat. Milyen szörnyű ital és milyen rettenetes segítség! (18. al-Kahf, 29)

A Paradicsom népe atlasz- és selyemruhát, díszeket, aranyat s ezüstöt visel majd, a Pokol népének ruhája pedig szurokból és tűzből lesz. A hitetleneket láncra verik, vaskarikákhoz kötik, tűz lesz a fekvőhelyük és tűz lesz a takarójuk, míg a hívők magas palotákban, káprázatos házakban lesznek elszállásolva, finoman megmunkált, drágakövekkel díszített trónusokon ülnek, csodaszép, nehéz bélésű atlasz-fekhelyeken pihennek.

Isten közli a Koránban, hogy mindent megad ott a hívőknek, amit csak akarnak. Tudatja velünk, hogy a hívők elégedettek lesznek szálláshelyükkel, boldogok lesznek és vidámak:

... meglesz az Uruknál (mindaz), amit akarnak ... (42. ash-Shūra, 22)

Allah pedig megóvta őket annak a napnak a szörnyűségétől és megadta nekik, hogy ragyogást és örömet leljenek. (76. al-Insān, 11)

A hitetlenek, ha az evilágon Istennek engedelmeskedve lelkiismeretesek, őszinték lettek volna és helyesen viselkedtek volna, ma nem szenvednének a Pokol tüzétől, hanem ajándékok között élnének, ahogyan a Paradicsom lakói. Minden alkalom-

mal, amikor a hitetlenek a Paradicsom népére gondolnak, csak fokozódik keserűségük. Isten azt mondja, „reszketés és szorongás” fogja el őket a gyeheña büntetésétől és keserűségétől, és amikor szabadulni akarnak, visszahajttatnak oda:

Valahányszor csak szorongattatásukban ki szeretnének jönni onnan, visszahajttatnak oda (s azt mondják nekik): „Ízleljétek csak meg a (Pokol) tüzének kínját!” (22. al-Hajj, 22)

A Pokol olyan hely, ahonnét nincsen visszatérés, ezért akkor már hiába bánja az ember, hogy nem hitt. Isten akarata szerint, az angyalok már a halál pillanatában hírül adják a hitetleneknek, hogy soha többé nem éri őket semmi jó:

Azon a napon, amikor meglátják az angyalokat, nem lesz örömhír a bűnösöknek, és (az angyalok) azt mondják: „(Az örömhír számotokra) tilalommal tilalmas!” (25. al-Furqān, 22)

A hitetlenek úgy gondolják, hogy a büntetéstől csak a halál mentheti meg őket, ezért könyörögnek, de hiába. Egy egész élet állt rendelkezésükre az evilágon, hogy megfogadják az intést, ők azonban tudatosan a tagadást választották és elfordultak az Igazságtól. Isten ezért ezt fogja mondani nekik:

„Ne egy pusztulásért, hanem sokért fohászokdjatok ma!” (25. al-Furqān, 14)

„Lépjetek be oda! Viseljétek türelemmel, vagy nem – egy-remegy nektek. Csupán azért kaptok fizetséget, amit cselekedtetek.” (52. at-Tür, 16)

Isten az al-A'raf Szúra 40. ájájában hírül adja, hogy nem menekülnek ők meg a Pokolból és nem lépnek be a Paradicsomba, amíg a teve át nem megy a tú fokán. Továbbá azt is tudatja, hogy

amiként ők az evilágon elfordultak az Igazságtól és megfeledeztek Róla és az utolsó napról, úgy ma Ő is megfeledeznek róluk, vagyis soha nem kapnak Tőle segítséget:

(Allah) azt mondja: „Így (kell lennie). Eljöttek hozzád a Mi jeleink, de te elfelejtetted azokat. És ma így borul rád a feledés.” (20. Tā-Hā, 126)

És azt mondják nekik: „Ma elfelejtünk benneteket, ahogyan ti (is) elfelejtettétek, hogy ezzel a nappal lesz találkozásotok. Lakóhelyetek a tűz és számotokra nincsen segítő. (45. al-Jathiya, 34)

Ők vallásukat játék és multság tárgyává tették, s elkápráztatta őket az evilági élet. A mai napon elfelejtjük őket, amiképpen ők (is) elfelejtették, hogy (majdan) találkozásuk lesz ezzel a nappal, és tagadták a Mi jeleinket. (7. al-A'rāf, 51)

A bűnösök egyre könyörögnek Istenhez, hogy mentse meg őket a tűztől, Ő azonban így fog válaszolni:

(Allah) azt mondja: „Hordjátok el magatokat oda és ne szóljatok Hozzám!” (23. al-Mu'minūn, 108)

A hitetlenek semmilyen módon nem kapnak segítséget, magukra hagyják őket a tűz büntetésével. Isten nem lesz könyörületes hozzájuk, nem bocsát meg nekik, nem tisztítja meg őket bűneiktől és hibáiktól. Ha az evilágon Nála vetek volna menedéket, végtelenül elnézőnek, végtelenül megbocsátónak és végtelenül könyörületesnek találták volna Őt. De erre hiába ébrednek rá akkor, amikor meglátják a Pokol tűzét, az már semmit sem fog segíteni.

Mindezek tudatában az embernek muszáj elgondolkoznia: Isten végtelenül szereti szolgáit, végtelenül megbocsátó velük,

csakis Őt kell hát pártfogónak és barátnek választani. Mert ha egyszer rázárultak az emberre a Pokol kapui, Isten akarata szerint nem nyílnak meg többé és a lehetőség, ami most még az ember kezében van, többé nem adatik meg neki. Isten tudatja, hogy ettől az örökké tartó keserűségtől csak így menekülhetünk meg:

Kivéve azokat, akik megbánást tanúsítva visszafordulnak, megjavulnak és Allahhoz ragaszkodnak és őszinteséget mutatnak Allah iránt. Ők a hívőkhöz tartoznak. Allah (majdan) nagy fizetséget ad a hívőknek. Miért büntetne meg Allah benneteket, ha hálásak és hívők vagytok? Allah megadja hálátokért a fizetséget és (mindenről) tudomása van. (4. an-Nisā, 146-147)

HOGYAN MENEKÜLHETÜNK MEG ETTŐL A KESERŰSÉGTŐL?

Miért büntetne meg Allah benneteket, ha hálátok és hívők vagytok? Allah megadja hálátokért a fizetséget. (4. an-Nisā, 146-147)

Az ember hibákkal, hiányosságokkal, gyengének teremtett. A számára elrendelt élettartam alatt felejt, téved és számtalan hibát elkövet. Ugyanakkor egy óriási áldás is adatott neki, a bűnbánat, amely mindig lehetővé teszi számára, hogy orvosolja a hibáit. Hiszen Isten azért teremtette az evilágot, hogy az embert tanítsa, hibáitól megtisztítsa és áldásaival próbára tegye őt. Az emberrel az evilágon előfordul, hogy nagyon bánkódik hibái miatt vagy nagyon sajnálja, amilyen életet él, de legalább van lehetősége javítani rajta. Ha az ember megbánja, amit tett és bűnbocsánatot kér, reménykedhet Isten megbocsátásában.

A Koránban Isten közli azt az örömhírt, hogy minden őszinte bűnbánást elfogad. Isten mindent tud, amit az ember elrejt, amire gondol, minden egyes kimondatlan szóról és gondolatról tudomása van, és azt is tudja, hogy az ember őszinte-e önmagához vagy sem. Isten így adja tudtunkra, hogy közel van az emberhez:

A ti Uratok a legjobb tudója annak, mi van a lelketekben. Ha igazak vagytok, bizony, Ő megbocsátó azokkal szemben, akik készek a bűnbánatra. (17. al-Isrā, 25)

De van valami, ami nagyon fontos: a halál után, Isten akaratára szerint, lehetetlen az evilágon elkövetett hibák és bűnök jóvátétele.

Így hát nincsen vesztenivaló időnk, egyetlen pillanatunk sem. A percek egy szempillantás alatt eltelnek, az ember minden egyes pillanattal közelebb kerül a halálhoz. Ráadásul nem tudjuk biztosan, mikor, melyik nap, melyik órában fog minket elérni a halál. Egy napon bizonyosan meghalunk és Isten színe előtt számot kell adnunk életünkről és mindarról, amit tettünk.

Ezért az embernek mindig észben kell tartania, hogy nagyon hamar meg fog halni és ha nem akar a Túlvilágon bánkódni, újra át kell gondolnia az életét.

Ha most találkozánk a halál angyalaival, vajon el tudánk számolni mindazokkal az évekkkel, amiket eddig eltöltöttünk?

Mit tettünk eddig azért, hogy Isten tetszését elnyerjük?

Pontosan engedelmeskedtünk Isten parancsainak?

Lehet, hogy egyik kérdésre sem tudunk pozitív választ adni. De ha most megbánjuk bűneinket és őszintén elhatározzuk, hogy ezután Isten megelégedését fogjuk keresni, remélhetjük, hogy Isten elfogadja a bűnbánatot és megbocsát nekünk.

Az embernek Istennél kell menedéket vennie, aki Gaffár (a Legkönyörületesebb a könyörületesek között), Halím (szolgáihoz nagyon jóságos és türelmes) és Tawwáb (elnéző és megbocsátó, elfogadja az ember bűnbánatát és bűneit jóra fordítja). Isten bizonytalansággal megjutalmazza azokat, akik türelmesek és Hozzá fordulnak. Megbocsátja és jóra fordítja azoknak a szolgálóinak a bűneit, akik hisznek és a legszebben fogja megjutalmazni jócselekedeteiket. Isten így közli ezt az örömhírt a Koránban:

Ami a ti birtokotokban van, az elenyészik. Ami azonban Allahnál van, az maradandó. És akik állhatatosak, azoknak a fizetségét a legjobb tetteik szerint fogjuk viszonzni. Aki hívőként jótetteket cselekszik, lett legyen ő férfi, avagy nő, azt bizvást jó életre fogjuk majd életre kelte-

ni! És a legjobb tetteik szerint fogjuk megadni a fizetésüket. (16. an-Nahl, 96-97)

Ne feledjék, hogy a halál minden embert egyetlen pillanat alatt utolérhet. És bármennyire bánja az ember a tetteit, nem lesz lehetősége a visszatérésre és arra, hogy javítson rajtuk. Ha tehát az ember azt szeretné, hogy Urunk megbocsásson neki, az Ő szeretett szolgálja legyen és halála után a Paradicsom legyen a lakohelye, amelyet Isten igaz szolgálainak készített elő, mielőbb bűnbocsánatot kell tanúsítania és életét Isten parancsa, vagyis a Korán szerint és a Próféta (b.l.v) szunnája szerint kell élnie.

1 Zakkum: 1. Mekkában sarjadó, apró levelű fa, melynek levelei keserűek és kellemetlen illatúak. 2. mérgező fa a Pokolban (ALÍ BULAÇ, *Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı*, Sözlük bölümü, Bakış Yayınları)

2 Darı: 1. datolyatüske 2. kesernyés, tüskés fa (Yeni Lügat, Hizmet Vakfı Yayınları, 1992, 98. o.)

AZ EVOLÚCIÓ CSAPDÁJA

A darwinizmus, vagy más szavakkal az evolúciós elmélet nem más, mint egy tudománytalan badarság, melyet azért hoztak létre, hogy tagadhassák a Teremtés tényét, sikertelenül. Ezt az elméletet, mely azt állítja, hogy az élet élettelen anyagok véletlen összeverodásával jött létre, a tudomány, mely bebizonyította, hogy az Univerzumban és a élőlényekben nagyon is csodálatos rend figyelhető meg, megcáfolta. Így a tudomány megerősítette azt a tényt, hogy a Világegyetemet és a benne élő élőlényeket Isten teremtette.

Az a propaganda, amelyet az egész világon azért folytatnak, hogy az evolúció elméletét életben tartsák, a tudományos tények eltorzításán, a dolgok félreértelmezésén, hazugságokon és hamisításon alapszik, melyet a tudomány álruhájába bújtattak.

Azonban még ez a propaganda sem képes arra, hogy elrejtse az igazságot. Tény, hogy az evolúció elmélete a tudománytörténet legnagyobb csalása, melyet az utóbbi 20-30 évben terjesztenek tudományos körökben. Az 1980-as éveket követő tudományos kutatások részletesen rávilágítottak arra, hogy a darwinizmus teljesen megalapozatlan, annak ellenére, hogy számos tudós ezt a nézetet vallotta. Az Egyesült Államokban például sok tudós a tudomány számos ágából, úgymint a biológia, a biokémia, a paleontológia, rájött arra, hogy a darwinizmus nem vállalható, s olyan kutatásokat folytattak, amelyek az élet eredetét intelligens tervezésnek tudták be.

Több munkánkban is megvizsgáltuk már tudományos részletességgel az evolucionizmus teóriájának összeomlását, és a teremtés bizonyítékait, és most is ezt folytatjuk. Nagyon fontos ez a dolog, ezért itt is hasznosnak tartjuk a kutatási eredmények összegzését.

A darwinizmus tudományos összeomlása

Ennek a tannak a gyökerei az ókori Görögorszáig nyúlnak vissza, az evolúció elmélete viszont csak a 19. századig vezethető vissza. Ennek az elméletnek a fő forrása Charles Darwin: „A fajok eredete” című könyve, melyet 1859-ben adtak ki. Darwin a könyvében tagadja azt, hogy Isten a Földön élő fajokat külön-külön teremtette, és azt hangoztatja, hogy minden fajnak közös őse volt, és az idők során kis változások mentek végbe bennük, ami által kialakultak a ma élő fajok. Darwin elméletét nem alapozta meg semmilyen konkrét tudományos lelet, sőt elismerte, hogy csak egy feltételezés volt. Túl mindezen, Darwin egy hosszú fejezetet szentelt a könyvében annak, hogy elismerte, sok sarkalatos kérdéssel szembesült, amelyekre nem tudott választ adni. A fejezetnek a következő címet adta: „Az elmélet gyenge pontjai”.

Darwin nagy reményeket táplált az új tudományos felfedezésekhez, és úgy gondolta, hogy majd azok megoldják ezeket a homályos problémákat. Várakozása ellenére a tudományos kutatások mindinkább elmélyítették és kiszélesítették ezeket a problémákat. A Darwinizmus bukását a következő témakörök alapján fogjuk áttekinteni:

1) Ez az elmélet nem tudja megmagyarázni az élet eredetét a Földön.

2) Semmilyen tudományos tény nem támasztja alá az evolúciós mechanizmust, melyet ez az elmélet hirdet, mert nincs semmilyen evolúciós erő, mely ezt kiváltaná.

3) Az ásatási leletek pontosan az ellenkezőjét bizonyítják annak, amit az evolúció elmélete állít. A következő fejezetben ezt a három pontot fogjuk kifejteni általános körvonalakban.

Az első leküzdhetetlen lépés: az élet eredete

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy minden élő faj egy élő sejtől fejlődött ki, amely 3,8 milliárd évvel ezelőtt alakult ki a Földön. Hogyan lett egyetlen sejtől millió bonyolultnál bonyolultabb faj, és

ha volt is ilyen evolúció, miért nem látjuk ennek nyomait a kőületekben, - ezek azok a kérdések, amelyekre az elmélet nem ad választ. Azonban mindenekelőtt meg kell kérdezni: mi az eredete ennek az első sejtnak?

Mivel az evolúció elmélete tagadja a teremtést és minden más, természetfeletti beavatkozást, úgy tartja, hogy az első sejt véletlenül alakult ki, a természet törvényeinek betartásával, mindenféle tervezés, terv, vagy elrendezés nélkül. Az elmélet szerint az érzéketlen és tudatlan élettelen anyag maga hozott létre egy élő sejtet a véletlen egybeesések által. Egy ilyen kijelentés azonban a biológia megtámadhatatlan szabályainak legtöbbszörrel homlokegyenest ellenkezik.

"Az élet élettől származik"

Darwin a könyvében sohasem tért ki az élet eredetére. A tudomány leegyszerűsített felfogásából adódóan, mely az adott történelmi kort jellemezte, feltételezésre alapozta azt, hogy régebben csak egyszerűbb fajok léteztek. A középkorban azt bizonygatták az emberek, hogy élőlények kialakulhatnak az élettelen anyagokból is, spontán generációval, s ez a nézet általánosan elfogadott volt. Azt hitték, hogy bogarak az ételmaradékokból keletkeznek, és az egerek pedig a búzából. Érdekes kísérleteket végeztek, hogy bebizonyítsák ezeket az elméleteket. Tettek egy kis búzát egy piszkos rongydarabba, és azt gondolták, hogy kis idő elteltével az egerek megteremnek benne.

Hasonlóképpen, a nyüvek kifejlődése egy darab rohadt húson azt a képzetet keltette, hogy spontán generáció történt. Azonban később megértették, hogy a kukacok nem spontán módon jelentek meg a húson, hanem a legyek petéjéből keltek ki, és a legyek vitték oda lárva korukban és annyira kicsinyek, hogy az ember szabad szemmel nem is láthatja őket.

Még akkor is, amikor Darwin „A fajok eredete” című könyvét írta, a tudományos világban az a vélekedés, hogy egy baktérium élet-

telen anyagból is létrejöhet, általánosan elfogadott volt.

Azonban, 5 évvel Darwin könyvének kiadása után Louis Pasteur bejelentette azokat a tudományos eredményeket, amelyeket hosszú kutatás után kapott, s amelyek megcáfolták a spontán generációt, mely Darwin elméletének sarokköve volt. Az 1864-ben Sorbonnon tartott előadása végső győzelmet hozott neki, melynek során Pasteur azt mondta: "Ez az egyszerűen elvégezhető kísérlet halálos csapást mér a spontán generáció elméletére, mely ez után a kegyelemdőfés után sohasem fog feltámadni haló poraiból."¹

Az evolúció elméletének védelmezői sokáig támadták ezeket a felfedezéseket. Azonban, a tudomány fejlődése tisztázta az élő sejt felépítését, és az az elképzelés, hogy az élet a véletlen egybeesések eredménye, egyre inkább elfogadhatatlanná vált.

Hiábavaló erőfeszítések a huszadik században

Az első evolucionista, aki újra az élet eredetével kapcsolatosan kezdett kutatásokat végezni a XX. században, Alexander Oparin volt, az ismert orosz biológus. Különböző tantételeket fejlesztett ki az 1930-as években, és próbálta azt bizonyítani, hogy egy élő sejt a véletlen folytán is ki tud alakulni. Ezek a tanulmányok azonban kudarcot vallottak, és Oparin kénytelen volt beismerni a következőket:

Sajnos, a sejt eredete a leghomályosabb problémája az élő szervezetek evolúciójáról alkotott elképzelésünknek.²

Oparin evolucionista követői olyan kísérletek kiötlésében és elvégzésében mesterkedtek, amelyekről úgy látszott, hogy megoldják ezt a problémát. A legismertebb kísérletet Stanley Miller amerikai tudós végezte, 1953-ban. Gázokat összevegyített, majd azt állította, hogy élő tudja állítani azt a közeget, amely a Föld ősi légkörére volt jellemző. Ezt a gázkeveréket energiával látta el, majd néhány olyan szerves molekulát (aminósavat) szintetizált, amely a fehérjében is előfordul

Alig néhány év telt el mielőtt közzétette, hogy a kísérlet, ame-

lyet úgy mutatott be, mint egy fontos lépést az evolúció rögzös útján, egyszerűen érvénytelen, mert az a gázelegy, amit használt, igen messze esik attól, ami a Földön valaha is tapasztalható volt.³

Hosszú hallgatás után Miller elismerte, hogy az a közeg, amelyet a légkör utánzására használt, minden valóságot nélkülöző volt.⁴

Az evolucionisták minden erőfeszítése a huszadik században arra vonatkozóan, hogy megmagyarázzák az élet eredetét, csütörtököt mondott. A San Diego Scripps Intézet geokémikusa, Jeffrey Bada cikkében, melyet az Earth folyóiratban publikált 1998-ban, elismeri ezt aényt:

Ma, amikor a huszadik századot magunk mögött tudhatjuk, még mindig azzal a megoldatlan kérdéssel kell szembesülnünk, hogy hogyan alakult ki az élet a Földön.⁵

Az élet komplex struktúrája

Az elsődleges ok, ami miatt az evolúció elmélete ilyen zsákutcába futott az élet keletkezését illetően, az, hogy még a legegyszerűbbnek tartott élőlények is hihetetlenül összetett felépítéssel rendelkeznek. Egy élőlény egyetlen sejtje bonyolultabb, mint bármely, ember által alkotott termék. Jelenleg, még a világ legfejlettebb laboratóriumában sem tudnak előállítani egyetlen élő sejtet sem szerves kémiai anyagok felhasználásával.

Egy sejt spontán kialakulásához számtalan feltétel egyidejű teljesülése szükséges, és ezért véletlenszerű egybeesést végképp nem lehet valós magyarázatként felhozni arra, hogy miképp jött létre egy sejt. Annak a valószínűsége, hogy a sejt építőköve, egy átlagos, 500 aminosavból álló fehérje véletlenül szintetizálódjon, 1 a 10^{950} -ból. A matematika annak a valószínűségnek a bekövetkeztét, amely kisebb, mint 1 a 10^{50} -ból, gyakorlatilag a lehetetlen fogalomkörébe utalja.

A DNS molekula, amely a sejt magjában található, és amely a genetikai információt tartalmazza, hihetetlenül nagy adatbázis. Ha azt az információmennyiséget, amelyet egy DNS molekula tartalmaz, le akar-

nánk írni, akkor egy 900 kötetes enciklopédiában férne el csak, melynek minden kötete 500 lapot tartalmaz.

Nagyon érdekes kérdés merül fel ezen a ponton: Egy DNS molekula csak bizonyos specializálódott fehérjék jelenlétében képes önmagát reprodukálni. Azonban, ezeknek az enzimeknek a szintézise csak a DNS-ben kódolt információ segítségével tud végbemenni. Úgyhogy egymástól függenek, ezért mindkettőnek ugyanabban az időben kell léteznie ahhoz, hogy a szaporodás végbe tudjon menni. Márpedig ez olyan végtelen egymásrautaltsági körforgást eredményez, amelynek eredményeképpen kimondhatjuk, hogy az élet nem jöhetett magától létre. Leslie Orgel, a Kaliforniai San Diego-i Egyetem evolucionista professzora 1994. szeptemberében elismeri ezt a tényt a *Scientific American* folyóiratban:

Teljesen valószínűtlen, hogy a bonyolult felépítésű fehérjék és a nukleinsavak hirtelen spontán generálódjanak ugyanabban az időben és térben. Egymás nélküli létezésük is lehetetlen. S így már az első pillantásra bárki kikövetkeztetheti, hogy az élet nem jöhetett létre saját-magától kémiai úton.⁶

Semmi kétség, hogy ha az élet eredetét nem lehet a természet törvényeivel megmagyarázni, akkor egy természetfeletti lény teremtő ereje az a tény, amit elfogadhatunk. Ez a tény teljesen érvényteleníti a teremtést tagadó evolúció elméletét.

Az evolúció képzeletbeli mechanizmusai

A másik fontos dolog, amely bebizonyítja Darwin teóriájának az ellenkezőjét, hogy semmilyen erő létezése nem bizonyított, amely az evolúció jelenségét kiváltaná, azaz nem létezik olyan erő, amely az egyre fejlettebb élőlények kialakulása felé hajtaná az életfolyamatokat.

Darwin az evolúcióval kapcsolatos állításait a „természetes kiválasztódásra” alapozta. Könyvét is erről nevezte el, ebből is látszik, hogy milyen nagy fontosságot tulajdonított ennek a dolognak. „A fa-

jok eredete a természetes kiválasztódás útján”.

A természetes kiválogatódás úgy tartja, hogy azok az élőlények, amelyek erősebbek és jobban alkalmazkodtak a lakóhelyükön tapasztalható természeti feltételekhez, az életért folytatott küzdelemben túlélők lesznek. Például az a szarvas, amelyik gyorsabban fut egy vadállat támadása esetén, túl fogja élni a támadást. E szerint az elmélet szerint a szarvasnak kellene a leggyorsabb és legerősebb állatnak lenni a világon. Azonban kétségtelen, hogy ez a mechanizmus nem fogja átváltoztatni a szarvast egy másik élőlényé és nem lesz belőle például ló.

Így hát megállapíthatjuk, hogy a természetes kiválogatódás mechanizmusának nincsen evolúciós ereje. Darwin is biztos volt ebben a tényben, és kijelentette a „Fajok eredete” című könyvében:

A természetes kiválogatódás semmilyen kedvező egyéni differenciálódást vagy variáció képződést nem okoz.⁷

Lamarck hatása

Nos, hát hogyan is jöttek létre ezek a figyelemreméltó variációk? Darwin erre a kérdésre a tudomány akkori állásának megfelelő, elég primitív szinten próbált választ adni. Chevalier de Lamarck (1744-1829), francia biológus, aki Darwin előtt élt, úgy tartotta, hogy az élőlények azokat a tulajdonságaikat örökítik át utódaikba, amelyeket életük során megszereztek. Azt feltételezte, hogy ezek a tulajdonságok, amelyek összegyűltek és egyik generációból a másikba szállnak új fajok kialakulásához vezetnek. Például, azt hangoztatta, hogy a zsiráfok az antilopoktól származnak, mégpedig úgy, hogy az antilopok sokáig nyújtogatták a nyakukat azért, hogy a magasabban lévő leveleket is elérjék, s ezért a nyakuk generációtól generációig egyre hosszabb lett.

Darwin más példákat is felhozott. A Fajok eredete című művében például azt mondta, hogy vannak olyan medvék, amelyek táplálékukat a vízben találták meg, s ezért az idők során bálnává alakultak.⁸

Azonban, az öröklődés törvényei, melyeket Gregor Mendel (1822-84) fedezett fel, s melyet a huszadik században virágzó genetika tudománya is igazolt, teljesen romba döntötte azt az elképzelést, hogy a szerzett tulajdonságok több, későbbi generációra vetítve örökölhetők lennének. Ily módon a „természetes kiválasztódás” címszóval fémjelzett agyszülemény kiesett a tudomány fejlődése során a „kis kedvencek” közül.

A neo-darwinizmus és a mutációk

A darwinisták, hogy ebből a zsákutcából kijussanak, egy új elméletet találtak ki, a „Modern szintetikus teóriát”, vagy közkeletű néven a neodarwinizmust. A neodarwinizmus az 1930-as évek végén jelent meg. Ez az elmélet a természetes kiválasztódás elméletéhez hozátette a mutációkat, amely az élőlényekben a gének torzulásának a következménye olyan külső behatásra, mint a sugárzás, vagy reprodukciós hiba, mint „kedvező variációk előidézésére alkalmas” változást a természetes mutáció mellett.

Ma a neodarwinizmus modellje az, amely az evolúció helyére lépett a világ közfelfogásában. Ez az elmélet úgy tartja, hogy az élőlények milliói hosszantartó folyamat eredményeképpen alakultak ki, miközben ezeknek a szervezeteknek a különböző szervei (pl. füle, szeme, tüdeje, és szárnyai) mutációkon mentek keresztül, ami tulajdonképpen egy genetikai rendellenesség. Azonban, létezik egy nyilvánvaló tudományos tény, amely teljesen aláaknázza ezt az elméletet. A mutációk sohasem segítenek egy élőlénynek abban, hogy fejlettebbé váljon. Ellenkezőleg, a mutáció mindig hátrányára válik az élőlénynek.

Ennek oka nagyon egyszerű. A DNS láncnak nagyon bonyolult felépítése van, és a véletlenszerű behatások csak rontanak rajta. B.G. Ranganathan amerikai genetikus ezt a következőképpen magyarázza:

Először is, el kell hogy mondjuk, hogy a valódi mutációk nagyon ritkák a természetben. Másodsor: a mutációk károsak, mivel inkább

csak véletlenszerűek, szinte sohasem mutatnak célirányos változtatásokat a gének felépítésében. Ha egy igen bonyolult felépítésű struktúrában véletlenszerű változások zajlanak le, ezzel a rendszer inkább károsul, és nem javul. Például, ha egy földrengés ráz meg egy magas fokon struktúrált rendszert – egy épületet – ezzel csak véletlenszerű változások következnek be az épület vázában, s a földrengés következtében az épület struktúrája több, mint valószínű, hogy kárt fog szenvedni, és nem egy fejlettebb struktúra fog kialakulni.⁹

Nem meglepő, hogy nem tudunk felmutatni semmilyen példát olyan mutációra, amely hasznos lenne, s amely láthatóan a genetikai kód fejlődésével járna. Ilyennek megfigyelésére mostanáig nem adódott lehetőség. Bizonyított, hogy minden mutáció károsan hat az adott élőlényre. Meg kell értenünk, hogy az a mutáció, amelyet az evolúciós folyamat mozgatórugójaként állítanak be, az nem más, mint olyan genetikai esemény, amely károsan hat az élőlényekre és megnyomortítja őket. (A mutáció leghétköznapibb hatása az embereknél a rák.) Természetesen egy destruktív (romboló hatású) folyamatot nem foghatunk fel az evolúciós folyamat kulcsfontosságú tényezőjeként. Másrésztől, a természetes kiválasztódással – egymagával – nem fognak a darwinizmus hirdetői nyulat, ezt maga Darwin is elismerte. Ez a tény elénk tárja a valódi helyzetet, azaz azt, hogy a természetben az evolúciós folyamat, mint olyan, nem létezik. Mivel az evolúciós folyamat nem létezik, ilyen, csupán a fantázia szüleményeként elképzelt folyamat sohasem mehetett végbe.

A kövületek tanúsága: Nincsenek köztes formák

A legtisztább bizonyítékai annak, hogy az a forgatókönyv, amelyet az evolúció elméletének hívei próbálnak ránk erőltetni, nem történt meg – a kövületek.

Az elmélet kiagyaloí szerint minden élőlény egyetlen közös ős-től származik. A korábban létezett fajok idővel más fajokká alakultak

át, és minden faj így alakult ki. Más szavakkal ez az átalakulás fokozatosan, évmilliók alatt történt.

Ha ez így történt volna, akkor számos köztes faj létezett volna ez alatt a hosszú átalakulási folyamat alatt.

Például félig hal félig kétéltűek éltek volna a múltban, amelyek fokozatosan szerezték volna meg a kétéltűek jellegzetességeit, a már meglévő halakra jellemző jellegzetességeik mellé. Vagy kellett volna, hogy létezzenek olyan félig kétéltű félig madár élőlények, amelyek a madarakra jellemző jellegzetességeiket fokozatosan szerezték meg már meglévő kétéltűekre jellemző jellegzetességeik mellé. Emiatt egy ideig átmeneti állapotban kellett volna létezniük, mialatt hibás, tökéletlen és béna egyedek tömegei látták volna meg a napvilágot. Az evolúció hívei hivatkoznak is ezekre a képzeletbeli teremtményekre, és hiszik, hogy a múltban léteztek is ilyen „átmeneti életformák”.

Ha ilyen állatok valaha is léteztek volna, akkor milliónyi, de akár milliárdnyi lett volna belőlük, evolúciós fejlődési stádiumuk számtalan variációjában. De ami még ennél is fontosabb, e furcsa teremtmények maradványai előttünk állnának kőületek formájában. Darwin a „Fajok eredete” című könyvében így magyarázza ezt:

Ha az elméletem igaz, számtalan köztes állapotú olyan élőlény élhetett egymással párhuzamosan, melyek ugyanabba a csoportba tartoznak, és a legszorosabb kapcsolatban vannak egymással. Ebből következik – és kézenfekvő, hogy a kőületek között ezeknek az életformáknak megtalálhatónak kellett volna lenniük.¹⁰

Darwin reményei kútba estek

Azonban, az evolúció hívei bármennyire is igyekeztek ilyen kőületeket találni az egész világra kiterjesztett kutatásaik során a XIX. század közepétől, mindezidáig egyetlenegy átmeneti állapotban lévő élőlényt sem tudtak felmutatni. Az összes kőület az evolúció hívei varakozásainak ellenkezőjét bizonyítja, azaz azt, hogy az élet a Földön hirtelen, és a maga teljességében jelent meg.

Egy híres brit paleontológus, Derek V. Ager, elismeri ezt a tényt, annak ellenére, hogy ő maga is az evolúció-hívók közé tartozik:

Felmerül a kérdés, hogy ha részletesen megvizsgálunk egy kő-
üveget, akár az előre összeírt szempontok szerint, akár a fajok tulaj-
donságai szerint közelítünk is a kérdéshez, ugyanazt a választ kapjuk:
nincsen fokozatos evolúció, hanem egy-egy csoport robbanásszerű meg-
jelenését figyelhetjük csak meg egy másik csoport rovására.¹¹

Ez azt jelenti, hogy a kőületekben minden élő faj hirtelen jelent
meg, a maga teljesen megformált alakjában, mindenféle köztes formák
és fejlődési stádiumok nélkül. Ez pontosan az ellenkezője annak, amit
Darwin feltételezett. Ki kell mondanunk, hogy ez az egyik legfénye-
sebb bizonyítéka annak, hogy minden élőlény teremtve lett. A terem-
tés az egyetlen magyarázat arra, hogy hogyan jelenhettek meg az élő-
lények hirtelen a maguk teljes fejlettségében minden részletre kiterje-
dően bármiféle közös evolúciós és közreműködése nélkül. Ezt a tényt
el is ismerte a széles körben ismert megrögzött evolucionista hírében
álló biológus, Douglas Futuyma is:

Teremtés és evolúció – ez a két elmélet létezik, amely az élőlé-
nyek eredetét próbálja elmagyarázni. Elméletileg két eshetőség van,
az élőlények vagy teljes kifejelettségükben jelentek meg a Földön, vagy
nem. Ha nem, akkor ez azt jelenti, hogy korábban létezett fajokból kell
kialakulniuk sorozatos változásokkal tarkított folyamat során. Ha pe-
dig teljesen kifejelett állapotban jelennek meg, akkor egy mindenható
intelligens lénynek teremtenie őket.¹²

A kőületek azt mutatják, hogy az élőlények teljesen kifejelett for-
mában bukkantak fel a Földön. Ez azt jelenti, hogy **a fajok eredetére
vonatkozóan** Darwin feltételezésének éppen az ellenkezője igaz - **nem
evolúció volt, hanem Teremtés.**

Az emberi evolúció meséje

Az evolúció pártján állók legtöbbször hangoztatott dilemmája az em-
ber származása. A darwinizmus azt tartja, hogy az ember embersza-

bású majmoktól származik. Az állítólagos evolúciós folyamatban – amelyet úgy tételeznek fel, hogy 4-5 millió évvel ezelőtt kezdődhetett, léteztek bizonyos átmeneti formák a mai modern ember és az őket korábban megelőző ősök között. E teljesen a képzelet szüleményeként létrejött elmélet szerint az ősemberek négy fő kategóriába sorolhatók:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Az evolúció elméletének hívei az ember első majomszerű őseinek az *Australopithecus-t tartják, aminek fordítása dél-Afrikai majom*. Ezek az élőlények nem mások, mint régen élt majomfajok, amelyek már kihaltak. Két híres – angol és amerikai – anatómus (Lord Solly Zuckerman és Charles Oxnard professzor) végzett átfogó kutatásokat különböző *Australopithecus* példányokon, és kimutatták, hogy ezek a majmok egy közös majomfajhoz tartoztak, melyek már kihaltak és egyáltalán semmilyen hasonlóságot nem mutattak az emberekkel.¹³

Az evolúció hívei az emberi evolúció következő állomását a homo névvel illetik, ami azt jelenti, hogy ember. Állításuk szerint a homo sorozathoz tartozó élőlények sokkal inkább fejlettek, mint az *Australopithecus*. Az evolúció hívei egy tetszetős, de a valóság alapjait nélkülöző táblázatot is szerkesztettek az evolúció bemutatására, speciális sorrendben elhelyezve benne a különböző kövületeket. Még egyszer hangsúlyozzuk, hogy ez a táblázat még köszönőviszonyban sincs a valósággal, hanem kizárólag a képzelet játéka tekinthető, mivel semmi sem bizonyítja, hogy bármiféle evolúciós kapcsolat létezne a táblázat osztályba sorolt elemei között. Az evolúciós tanok egyik XX. századbeli „kiváló szaktekintélye” Ernst Mayr könyvében, az „Egy hosszú érv” címűben azt állítja, hogy "különösen a történelmi összerakós játékok, puzzle-k - az olyanok, mint az élet eredete, vagy a *Homo sapiens* eredete -, nagyon nehezek, és végső, kielégítő magyarázat ezekre

aligha adható valaha is."¹⁴

Akkor, amikor az evolucionisták körvonalazni szeretnék az *Australopithecus* > *Homo Habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*, lánc kapcsolódását, azt állítják, hogy ezek a fajok egymással ős-leszármazott kapcsolatban vannak, azaz egymástól eredeztethetők. Azonban a paleo-antropológusok legutóbbi kutatásai azt támasztják alá, hogy az *Australopithecus*, *Homo Habilis*, és a *Homo Erectus* ugyanabban az időben éltek a világ különböző tájain.¹⁵

Ezen kívül a humán kategóriába soroltak bizonyos szegmensei, úgy mint a *Homo Erectus* a jelenkort megelőző évekig élt, a *Homo Sapiens Neandarthalensis* (a Neandervölgyi ősember) és a *Homo Sapiens Sapiens* (a modern ember) pedig együtt élt ugyanazokon a területeken.¹⁶

Ez a helyzet kétségtelenül azt mutatja, hogy nem valós az az állítás, mely szerint ezek a fajok egymás ősei lettek volna. Stephen Jay Gould, a Harvard Egyetem paleontológusa rámutat e gordiuszi csomóra emlékeztető ellentmondásos és józan ésszel fel nem oldható helyzetre, annak ellenére, hogy ő is az evolucionista tanok hirdetője:

Mire következtethetünk abból, ha leszögezhetjük, hogy ezek az egyidejűleg élt élőlények – az *Australopithecus Africanus*, az óriási *Australopithecine*-k, és a *Homo Habilis*, nem egymás ősei? Sőt, azt is nyugodt szívvel kijelenthetjük, hogy e három fajhoz tartozó élőlényre vonatkozóan nem lehet felállítani semmilyen evolúciós leszármazási sort arra az időszakra vetítetten, amikor a Földön éltek.¹⁷

Röviden szólva, az ember származásának evolúciós megközelítése, mely különböző rajzok témája – a félig majom, félig ember teremtmények, melyek időről időre felbukkannak a médiában és egyes tankönyvek lapjain, nem más, mint propaganda, nem más, mint kitálat történet, aminek semmi tudományos alapja nincs.

Az Egyesült Királyságban a leghíresebb és leginkább elismert tudományos kutató Lord Solly Zuckerman éveken át tartó kutatómun-

kát folytatott, és 15 éven át tanulmányozta az *Australopithecus* kövületeit, és a végén arra a következtetésre jutott – annak ellenére, hogy maga is az evolucionista tanok legfőbb zászlóshajója volt – hogy semmiféle leszármazási vonal nem lelhető fel az emberszabású majmok és az ember között.

Ezen kívül Zuckerman készített egy besorolást az általa tudományosnak gondolt dolgokról a kevésbé tudományosnak tartott dolgok felé haladva. Zuckerman besorolását követve láthatjuk, hogy a leginkább tudományos dolgok azok, amelyek konkrét adatokkal dolgoznak, a fizika és a kémia tárgykörébe tartozó tudományterületek. Ez után következnek a biológiai tudományok majd a társadalomtudományok. A besorolás végén, ahol a legkevésbé tudományosan elfogadott dolgok találhatóak, olyanok vannak, mint „érzékszerven túli észlelés” – melybe beletartozik a telepátia és a hatodik érzék – a legvégén pedig az emberi evolúció. Zuckerman meg is indokolja ezt a besorolást:

Amikor jobb kéz felé haladunk a táblázatban az objektív valóságtól az egyre inkább feltételezéseken alapuló biológia tudománya felé – ebbe beletartozik az érzékszerveken túli érzékelés és az emberi kövületek történetének értelmezése – ahol egy hithű evolucionista számára minden megengedett – s egy ilyen elvakult evolucionista buzgólkodása képes igaznak beállítani több, egymással teljesen ellentmondó dolgot is.¹⁸

Az ember evolúciós fejlődéséről szóló mese kezd semmivé válni, de néhány kövület előítéletes értelmezése napvilágra került néhány embernek köszönhetően, akik vakon hittek az ő elméletükben, és máig is ragaszkodnak hozzá.

A darwini képlet!

Minden műszaki evidencia mellett, amellyel eddig foglalkoztunk, vizsgáljuk meg most azt is, hogy milyen babona az, amire hivatkoznak az evolucionisták, és világítsuk meg egy példával, ami annyira egy-

szerű, hogy még egy kisgyermek számára is könnyen érthető:

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy az élet kialakulása a véletlen műve. Ha igaz lenne ez az állítás, akkor azt is igaznak kellene elfogadnunk, hogy az élettelen és tudattalan atomok sejtekké állnak össze, majd pedig különféle élőlényekké – s köztük emberré – szerveződnek. Gondolkodjunk csak el ezen. Akkor, amikor halmazt alkotunk azokból az elemekből, amelyekből az élőlények állnak, olyanokból, mint a szén, a foszfor, a nitrogén és a kálium, gondolatban mindössze egy halom anyagot kapunk. Nem számít, hogy milyen kezelésen megy keresztül ez a halom anyag, az atomokból álló halom sohasem válhat semmilyen élőlényé. Ha szeretné a kedves olvasó, végezhetünk egy kísérletet is e tárgyban, vizsgáljuk meg az evolucionisták szemével, mi is az, amit annyira harsányan hirdetnek anélkül, hogy kiejtenék a szájukon azt a szót, hogy darwini képlet.

Tegyük fel, hogy az evolucionisták egy nagy hordóban összekevernek olyan anyagokat, amelyek általában előfordulnak az élőlényekben (mint például a foszfor, a nitrogén, a szén, az oxigén, a vas és a magnézium) és olyan arányban keverik össze őket, ahogyan előfordulnak. Tegyük fel, hogy olyan anyagokat is adnak hozzá ehhez az elegyhez, amelyek normális feltételek között nem léteznek, de az evolucionisták mégis úgy gondolják, hogy szükségesek lehetnek. Tegyük fel, hogy annyi aminosavat adnak hozzá a hordó tartalmához, amennyi természetes körülmények között magától nem tudna keletkezni, - és ahogyan más fehérjék is - ezek mindegyike 10^{950} db aminosavból áll. Tegyük fel, hogy olyan hőkezelést adnak ennek a keveréknek és olyan páratartalmi viszonyok között tartják, amilyenek közt csak akarják. Hagyjuk, hogy kevergessék vagy olyan technológiai eljárást alkalmazzanak, amelyet csak akarnak. Engedjük meg nekik, hogy a legképzettebb és legtehetségesebb tudósikat tegyék ezek mellé a hordók mellé. Tegyük fel, hogy ezek a szaktekintélyek évmilliárdokig vagy év-trilliárdokig várakoznak ezek mellett a hordók mellett. Hagyjuk, hogy olyan

körülményeket és feltételeket alakítsanak ki, amelyet csak akarnak ahhoz, hogy az emberi élet számára kedvező legyen. Teljesen mindegy, hogy mit csinálnak, nem tudnak előállítani ezekből a hordókból egy embert sem, viccesen szólva: nem állíthatnak elő egy olyan professzort, aki elektronmikroszkópon keresztül vizsgálhatja a saját sejtjeit. Senki nem tud előállítani zsiráfot, oroszlánt, kanárimadarat, lovat, delfint, rózsát, orchideát, liliomot, szegfűt, banánt, narancsot, almát, datolyát, paradicsomot, sárgadinnyét, görögdinnyét, fűgét, olajbogyót, szőlőt, őszibarackot, pávát, fácánt, tarka lepkét. Egyetlen teremtmény sem képes arra, hogy ilyen, és ehhez hasonló élőlények millióit előállítsa. Igazából semmilyen élőlény egyetlenegy sejtjét sem tudják elkészíteni.

Röviden, **az öntudattal nem rendelkező atomok nem képesek együvé állni, hogy sejtet alkossanak.** Nem tudnak döntést hozni arról, hogy most ezt a sejtet ketté kell osztani, s nem tudnak először egy professzort gyártani, aki elektronmikroszkóppal – amelyet előzőleg fel is kellett találni – vizsgálja a saját sejtjeinek felépítését, hogy minden jól működik-e, s ha kell, beavatkozik. Az anyag tudattal nem rendelkező dolog. **Az anyag csak Isten felsőbbrendű Teremtése által kel életre.**

Az evolúció elmélete, amely ennek ellenkezőjét állítja, nem más, mint totális megtévesztés, amely az ésszerűségnek teljesen ellentmond. Ha csak egy kicsit is elgondolkodunk az evolucionisták állításain, rögtön rájövünk – ahogyan azt a fenti példa is mutatja – hogy a valóság-tól teljesen elrugaszkodott az ő elképzelésük.

A szem és a fül működésének technológiája

Van egy másik kérdés is, amely megválaszolhatatlan az evolúció elméletével, mégpedig a szem és a fül felfogóképességének csodálatos mivolta.

Mielőtt áttekintenénk a szemről szóló fejezetet, válaszoljunk röviden arra a kérdésre, hogy hogyan látunk. Egy tárgyról a visszaverő-

dő fénysugarak a szem retinájának szemben lévő részére esnek. Itt ezek a fénysugarak elektromos jelekké alakulnak át a sejtek segítségével, és az agy hátsó részének egy kis helyére érkeznek, amelyet a látás központjának nevezünk. Ezeket az elektromos jeleket fogja fel ez a központ képként, több folyamat eredményeképpen. Gondoljuk csak végig a dolgokat.

Az agy teljesen el van szigetelve a fénytől. Ez azt jelenti, hogy a koponya belsejében teljes sötétség uralkodik, és egy mákszemnyi fény sem juthat be a látóközpontba. Így a látóközpont közvetlenül sohasem érintkezhet a fénnel, s az eddig ismert legsötétebb helyek egyike. Ennek ellenére ennek a sötét helynek a segítségével látjuk a körülöttünk lévő, ragyogóan fényes világot.

Az a kép, amely a szem belsejében készül, annyira éles és pontos, hogy még a huszadik század technológiája sem volt képes a nyomába érni. Veheti például a kedves Olvasó azt a könyvet, amit éppen olvas, majd emelje fel a fejét, és nézzen körül. Látott-e valaha ilyen éles és pontos képet, mint ez, bárhol másutt? Még a leginkább fejlett televízió képernyő a világ legképzettebb képalkotó szakembere segítségével sem tud olyan éles képet létrehozni. Ez egy háromdimenziós, színes, és rendkívül éles kép. Több, mint 100 éve mérnökök ezrei próbálkoznak, hogy elérjék ezt a kép-élességet. Gyárakat, óriásvállalatokat alapítottak, mérhetetlen sok kísérletet folytattak, tervek és tervrajzok készültek ebből a célból. S ismét csak azt tudjuk mondani, hogy nézzen a kedves Olvasó a TV képernyőre, és nézzen újra bele abba a könyvbe, amit a kezében tart. Látni fogja, hogy mekkora a különbség az élesség és a pontosság tekintetében. Ezen kívül, a TV képernyője kétdimenziós képet mutat, míg a szem háromdimenziós, képmélységet is tükröző képet ad.

Hosszú éveken keresztül mérnökök ezrei próbálkoztak a háromdimenziós televízió feltalálásával, amely olyan képminőségű látást tenne lehetővé, amely a szem sajátja. Persze, sikerült is nekik kiépíteni a

3 dimenziós televíziós rendszert. Azonban lehetetlen élvezni a vetítést speciális 3D szemüveg nélkül, s ez így csak egy mesterséges 3 dimenziós tér létrehozása. A háttér sokkal elmosódottabb, az előtér pedig olyan, mintha papírmáséból lenne. Soha semmilyen módon nem lehet olyan éles és olyan pontos képet alkotni, mint amilyenre a szem képes. A fényképezőgép és a filmfelvevő használatakor egyaránt veszítünk a kép minőségéből.

Az evolucionisták azt hangoztatják, hogy az a mechanizmus, amely ezt a különleges képminőséget hozza, csupán a véletlen műve. Nos, ha azt állítaná valaki a kedves Olvasó előtt, hogy a televízió a szobájában a véletlen eredményeképpen jött létre és hogy az atomjai merő véletlenségből álltak össze egy olyan eszközzé, amely képalkotásra alkalmas, vajon Ön mit gondolna? Hogyan tudnák az atomok megtenni azt, amire emberek ezrei nem képesek?

Ha egy olyan eszköz, amely primitívebb képet tud alkotni, mint a szem, nem tud magától létrejönni, akkor világos és kézenfekvő, hogy a szem és az a kép, amelyet a szem lát, nem a véletlen műveként alakult ki magától. Ugyanez a helyzet a füllel is. A külső fül összegyűjti a rendelkezésre álló hangokat a fülkagyló segítségével, és a középfül felé irányítja azokat. A középfül a hangrezgéseket továbbítja, felerősítve azokat, és a belső fül az agy felé küldi ezeket a rezgéseket úgy, hogy közben lefordítja azokat elektromos jellé. Ugyanúgy, ahogyan azt a látásnál is bemutattuk, a hallás jelensége az agyban, a hallóközpontban történik.

A szemnél vázolt folyamat hasonló a fül esetében is. Azaz, az agy el van szigetelve a hangoktól, ugyanúgy, mint a fénytől. A koponya nem engedi át a hangokat az agyba. Éppen ezért, akármilyen zajos vagy hangos is a környezet, magában az agyban teljes csend uralkodik. Ennek ellenére az agy mégiscsak felfogja a hangokat. Ön, a teljesen hangtalan agyával, szimfóniákat hallgat, és minden hangot meghall a környezetéből, bármilyen nagy is legyen a tömeg. Azonban, ha ugyanabba a pillanatban egy érzékeny műszerrel meg lehetne mérni a zajszintet az

agyban, akkor teljes csendet találnánk ott. Ennek ellenére meghalljuk a legélesebb hangokat is agyunk segítségével.

El lehet képzelni, hogy mekkora erőfeszítések kellettek ahhoz, hogy olyan hangokat hozzunk létre, és reprodukáljunk, amelyek hűek az eredetihez. Az ilyen erőfeszítések eredményeképpen az ember megalkotta a hangrögzítő eszközöket, a magas fokú hanghűséggel rendelkező rendszereket, és olyan rendszereket, amelyek alkalmasak a hangok felfogására. Annak ellenére, hogy rendelkezünk ezzel a technológiával, mely több ezer mérnök és szakember együttes munkájának és kísérletezésének eredménye, egyetlenegy olyan hangfelfogó eszközt sem lehetett létrehozni, amely olyan tiszta és torzítás nélküli hangfelfogást tett volna lehetővé, mint a fül. Gondoljunk csak a zeneipar legnagyobb vállalataira, amelyek a legmagasabb technológiai szinttel rendelkező Hi-fi rendszereket gyártják. Még ezekben a hangrögzítő eszközökben is, amelyekben a hangokat bizonyos veszteséggel tudják rögzíteni, vagy amikor a kedves Olvasó bekapcsolja ezeket a Hi-fi készülékeket, a zene kezdete előtt recsegő hangot hall. Azonban az emberi test olyan technológiával készült, és a hallás érzékszerve annyira kifinomult, hogy tisztán és élesen halljuk a hangokat. Az emberi fül a hang felfogása előtt semmilyen sistergést nem hall, és semmilyen atmoszférikus változások nem befolyásolják, mint ahogy azt egy Hi-fi centernél tapasztaljuk, hanem inkább ugyanolyan tisztán és élesen halljuk meg azokat, mint amilyenek. És ez így van az ember teremtésének pillanatától fogva.

Mindezidáig semmilyen ember alkotta vizuális vagy hangrögzítő eljárás nem rendelkezik olyan fokú érzékenységgel, mint a szem és a fül. A látás és a hallás rejtélye mögött nagy Igazság rejtőzik.

Ki rendelkezik azzal a tudattal, amely látja és hallja az agy segítségével a külvilágból érkező jeleket?

Ki az, aki látja ezt a csábításokkal teli világot agyának egy rejtett zugával, s ki az, aki szimfóniát hallgat és hallgatja a madárcsicsergést és megszagolja a rózsát?

Az ember szeme, füle és orra érzékeny a különböző ingerekre, s ezeken keresztül áramlanak az agyba az elektrokémiai ideg-impulzusok. A biológiai, biokémiai és fiziológiai tárgyú könyvekben részletes információt lehet találni arról, hogy hogyan megy végbe a képződés az agyban. Azonban egy fontos dolgot sohasem szabad elfelejteni: Ki az, aki képként, hangként és illatokként vagy bőrérzékelésként fogja fel ezeket az elektrokémiai ideg-impulzusokat az agyban? Az agy tudatossága az, amely felfogja mindezt úgy, hogy nem is igazán érzékeljük, hogy szükségünk van fülre, szemre vagy orra. Ki az, akihez ez a tudatosság tartozik? Természetesen nem az idegekhez, s nem a zsírréteghez, s nem az agyat felépítő neuronokhoz tartozik. Ez az a sarkalatos pont, amelynek értelmezése miatt a materialista darwinisták, akik azt hiszik, hogy minden kizárólag anyagból épül fel, - nem tudnak helyesen válaszolni ezekre a kérdésekre.

A tudatosságért az Isten által teremtett lélek a felelős, amely számára nem szükséges szem, ahhoz, hogy lásson, sem pedig fül ahhoz, hogy hallja a hangokat. Ezen kívül nem szükséges agy, hogy gondolkozzék.

Aki most ezt a félreérthetetlen tudományos tényről olvassa, elgondolkodhat a Mindenható Isten hatalmán, szíve Istenfélelemmel kell, hogy megteljen, és Nála kell, hogy menedéket keressen, mert Ő az, aki a teljes Univerzumot egy gombostűhegynyi szurokfekete lyukká tudja változtatni, hogy azután kibontakoztassa belőle ezt a ragyogó színes fény-árnyék játékával rendelkező, háromdimenziós világot.

A materialisták hite

Az az információ, amit eddig bemutattunk, azt mutatja, hogy az evolúció elmélete nem kompatibilis a tudományos kutatások eredményeivel. Az, ahogyan ez az elmélet magyarázza az élet eredetét, teljes ellentmondásban áll a tudománnyal, s azok az evolúciós folyamatok, amelyeket hirdet, nem mehetnek végbe, mert semmiféle evolúciós erő nem lehet kimutatni, s a kövületek is azt bizonyítják, hogy semmiféle

köztes változat nem létezett soha. Ezért, ebből természetesen az következik, hogy az evolúció elméletét el kell vetnünk és a tudományos megalapozott elméletek sorából ki kell iktatnunk. Ugyanúgy, ahogyan sok más, addig tudományosnak tartott elmélettel, mint például a földközéppontú világképpel is történt, ki kell iktatni a tudománytörténetből.

Ennek ellenére az evolúció elmélete makacsul tartja magát a tudományos palettán. Némelyek úgy tartják, hogy az evolúció elméletét érő bármely kritika nem más, mint a tudomány elleni támadás. Miért van ez?

Ennek oka az, hogy ez az elmélet némely körök nélkülözhetetlen dogmatikus hite. Ezek a körök a materialista filozófia vak elkötelezettjei, és azért fogadták be a darwinizmust, mert ez az egyetlen materialista irányzat, amellyel materialista alapokon meg lehet magyarázni a természet működését.

Érdekes, hogy ezt a tényt ők időről időre be is ismerik. Richard C. Lewontin a Harvard Egyetemről, aki egy jól ismert genetikus volt és az evolúció tanait mindig fennhangon hirdette, azt hangoztatta magáról, hogy ő "az első és a legnagyobb materialista, és csak azután tudós":

Nemcsak az történik, hogy a tudományos módszerek és intézetek így vagy úgy arra kényszerítenek bennünket, hogy elfogadjuk a világ jelenségeinek materialista magyarázatát. Ezen kívül, ezek által a módszerek által, és intézetek által arra vagyunk kényszerítve, hogy elsődlegesen anyagi eszközökre hagyatkozzunk, amikor vizsgálati rendszert alkotunk, és néhány elgondolási sémát kövessünk, amely csak és kizárólag az anyag oldaláról közelíti meg a dolgokat, függetlenül attól, hogy ez mennyire mond ellent minden ösztönösen adott válasznak. Szembetűnő, hogy mennyire igyekeznek misztifikálni azt, hogy ők Istennel kapcsolatosan teljesen avatatlanok. Ezen kívül, a materializmus egy totálisan dogmatikus eszmerendszer, mivel nem engedik, hogy „isteni beavatkozás kerüljön a képbe”.¹⁹

Ezek azok a kézenfekvő magyarázatok, amelyek világossá teszik számunkra azt, hogy a darwinizmus egy olyan dogma, amelyet csak azért tartanak életben, mert a materializmus elméletét egyedül ez támasztja alá. Ez a dogma úgy tartja, hogy nincs olyan élőlény, amely megőrzi a génállományát. Azzal érvel, hogy az élettelen és tudattalan anyag hozta létre az életet. Azt állítja, hogy a különböző élőlények, például a madarak, a halak és a zsiráfok, a tigrisek, a bogarak és a fák, a virágok a bálnák és az emberek az anyagok egymásra hatása által keletkeztek. Az élet keletkezését a csapadékképződésre, a villámlásra stb. vezetik vissza. Ez a felfogás ellentmond az értelemnek és a tudománynak egyaránt. A darwinisták úgy folytatják a védekezést, hogy „nem engedik, hogy Isteni magyarázat kerüljön valahogy a képbe”. Azok, akik nem a materialista előítélettel keresik az élőlények eredetét, azoknak világossá válik a magától értetődő igazság: Minden élőlényt a Mindenható Teremtő teremtett, aki a Legbölcsőbb Mindentudó. Ez a teremtő: Isten. Ő az, aki a nemlétből teremtette az egész Univerzumot, és a leg-tökéletesebbre tervezte, s aki megformált minden élőlényt.

Az evolúció teóriája a világtörténelem leghatásosabb szemfényvesztése

Bárki, aki bármely ideológia hatásától mentes, aki csak a saját eszét és logikáját használja, az tisztán megérti, hogy az evolúció elméletébe vetett hit, amely a társadalmakban a babonák elterjedéséhez vezet, a tudomány és a civilizáció ismerete hiányában, teljes képtelenség.

Ahogy az fentiekben kifejtettük, azok, akik az evolúcióban hisznek, azt gondolják, hogy néhány atom, vagy molekula, amelyet egy tartályba tesznek, gondolkodó, ítélőképességgel rendelkező professzorokká és egyetemi hallgatókká áll össze. Olyan tudósokká, mint Einstein vagy Galileo, vagy olyan művészekké, mint Humprey Bogart, Frank Sinatra és Luciano Pavarotti, vagy, ha a többi élőlényt is számba akar-

juk venni – antilopokká, citromfákká és szegfűkké. Ezen kívül a tudósok és a professzorok, akik ebben a képtelenségen hisznek, mind képzett emberek. Indokolt kijelenteni erről az elméletről, hogy ez a "a történelem leginkább fülbemászó elmélete." Soha azelőtt nem volt semmilyen más hit vagy elképzelés sem, amely ennyi ember józan ítélőképességét elrabolta volna, s amely ennyire gátolta volna őket abban, hogy intelligens és logikus módon gondolkodjanak, s amely által olyan fátyol ereszkedett volna a szemeik elé, mintha vakok lennének, s így az igazság felismerésére teljesen képtelenné lettek. Ez még rosszabb és hihetlenebb vakság, mint Afrika némely részein a totemimádat, vagy Sába népe napimádó vallása, vagy Ábrahám Próféta népének hite, akik olyan bálványokat imádtak, amelyeket a saját kezükkel alkottak, vagy Mózes Próféta népének hite, akik az aranyborjút imádták.

Tény az, hogy Isten a Koránban rámutatott erre az értelem vesztésre. Több kinyilatkoztatott verssorban is le van írva, hogy az emberek értelme le lesz zárva, és hogy az embereknek nem lesz erejük arra, hogy meglássák az igazságot. Ezek közül némelyeket idézünk:

Akik hitetlenek, azoknak egyre megy, hogy intetted-e őket, vagy nem intetted: nem hisznek. Lepcsédtelte Allah a szívüket és fülüket, s tekintetüket lepel fedi. Szörnyű büntetés lesz az osztályrészük. (Korán, 2:6-7)

Számos dzsinnt és embert teremtettünk a gyehehnára. Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint az állatok! Nem! Ők még tévelygőbbek! Ügyet sem vetnek ők [semmire]. (Korán, 7: 179)

Isten, a Korán 15. Szúrájában is tudatja azt, hogy ezek az emberek annyira el vannak varázsolva, hogy még akkor sem hinnének, ha a saját szemükkel látnák a csodákat.

És ha kaput nyitnánk nekik az égben és ha naphosszat felhághatnának azon keresztül, azt mondanák: „Csak elkápráztatták a mi szemünket, vagy inkább olyan emberek vagyunk, akikkel varázslat történt.” (Korán, 15: 14-15)

Szavakban lehetetlen kifejezni azt, hogy mennyire megdöbbenő, hogy ez a szóbeszéd mennyire széles körökben ejti rabságba az emberi elméket, és tartja távol az embereket az igazságtól, és már 150 éve nem sikerült megtörni. Valahol érthető lenne az, ha csak egy, vagy esetleg néhány ember hinne ilyen képtelen eseménysorban és a hozzá kapcsolódó ostoba és minden logikát nélkülöző kijelentésekben. Az a furcsa, hogy vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy csak és kizárólag az a hit az egyedül létező magyarázat a világ jelenségeire, hogy az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok hirtelen úgy határoztak, hogy összeállnak és megszerveznek maguk között egy Univerzumot, amely számtalan alrendszerrel, osztályba sorolással és ésszerű folyamattal rendelkezik, s amely legvégül - öntudattal rendelkező élőlények helye lesz. Ezen belül az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok létrehoznak egy Földet is, mely minden sajátágában alkalmas az élet fenntartására, majd - olyan élőlényeket is, amelyek számtalan komplex rendszerrel rendelkeznek a szervezetükben...

Tény az, hogy a Korán megemlíti Mózes Próféta és a Fáraó esetét, azért, hogy megmutassa, hogy azok, akik ateista filozófiákat támogatnak, trükkökkel befolyásolnak másokat. Amikor Mózes Próféta a Fáraónak az igaz vallásról beszélt, Fáraó azt mondta Mózes Próféta-nak, hogy találkozzon az ő varázslóival. Amikor Mózes odament, megkérte a varázslókat, hogy először mutassák be, hogy mire képesek. Az alábbi Korán verssorokból láthatjuk, hogy mi következett ezután:

[Mózes] mondta: „Dobjatok ti elsőnek!” És miután dobtak, megbüvölték az emberek szemét és félelemmel töltötték el őket. Hatalmas varázslattal álltak elő. (Korán, 7: 116)

Ahogy látható, a Fáraó varázslói mindenkit csapdába tudtak csal-

ni, kivéve Mózeset és azokat, akik hittek benne. Azonban Mózes igazsága megtörte beszédüket, és "visszatartották magukat attól, amit kifőztek".

És Mi azt sugalltuk Mózesnek: „Dobd el a botodat!” És íme [a bot] már el is nyelte az ő szemfényvesztésüket. Így az igazság [győzelme] következett be és meghiúsult, amit ők cselekedtek. (Korán, 7: 117-118)

Ahogy azt láthatjuk, amikor az emberek rájöttek arra, hogy az a tanítás, amit hallottak, cselvetés volt, s amit láttak, az nem más, mint illúzió, a Fáraó varázslói minden hitelüket elvesztették. Napjainkban is előfordul, hogy hasonló tanítások hatására nevetséges állításokban kezdenek el hinni az emberek akkor, ha azokat tudományos köntösben mutatják be, és felteszik az életüket arra, hogy ezeket az állításokat védelmezzék elhagyva amúgy is babonáktól hemzseggő eredeti vallásukat, s még akkor is ilyen megalázó helyzetben maradnak, ha a teljes igazság a maga káprázatos tisztaságában megjelenik előttük, s ha a tanításban rejlő varázslatot megtöri. Malcolm Muggeridge, az evolúció elméletét közel hatvan esztendőn át védő és ateista filozófus, miután látta az igazságot, azt állítja, hogy az evolúciós elmélet a közeljövőben össze fog omlani:

Meggyőződésem, hogy az evolúció elmélete, főleg annak mostani elterjedésének mértéke, és az, amihez ezt alkalmazzák, a jövőben nevetség tárgya lesz a történelemkönyvekben. Utódaink csodálkozni fognak, hogy ilyen gyenge és kétséges feltételezéssel rá lehetett szedni az embereket, felhasználva azok hiszékenységet.²⁰

Ez a jövő már nincs messze. Akkor majd az emberek meg fogják látni, hogy a véletlen nem egy istenség. S ekkor majd az emberek úgy fognak tekinteni az evolúció elméletére, mint a legnagyobb csalásra, és a legszörnyűbb tanításra, ami csak létezett, amióta világ a világ. A tudatlanság köde lassan felemelkedik, és a hályog lassan lehullik az emberek szeméről. Akik ennek a torz tanításnak meglátták az igazi arcát, csodálkoznak, hogy hogyan is tudtak eddig hinni benne.

*... Dicsőség Néked!
Mi nem tudunk mást,
csak amit Te tanítottál nekünk.
Te vagy [mindenek]
tudója, a bölcs...
(KORÁN, 2:32)*

Felhasznált irodalom:

1. Sidney Fox, *Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life*, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, p. 4.
2. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (reprint), p. 196.
3. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.
4. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.
5. Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, p. 40.
6. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, vol. 271, October 1994, p. 78.
7. Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, p. 127.
8. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.
9. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988, p. 7.
10. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.
11. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, p. 133.
12. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983. p. 197.
13. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, Toplinger Publications, New York, 1970, pp. 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, p. 389.
14. "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, p. 20.
15. Alan Walker, *Science*, vol. 207, 7 March 1980, p. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., J. B. Lipincott Co., New York, 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, p. 272.
16. Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", *Time*, 23 December 1996.
17. S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30.
18. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, p. 19.
19. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World," *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28.
20. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, p. 43.